Mijo Bijuklić - Mišo

Kiše spokoja

Mijo Bijuklić

KIŠE SPOKOJA

Mijo Bijuklić Kiše spokoja

Izdavač 3000 godina Za dar

Za izdavača Tomislav Marijan Bilosnić

Urednica Sanja Knežević

Korektura i lektura Helena Butković

Fotografije Silvija Butković
Mirko Bijuklić

Grafičko oblikovanje Marinko Hardi

Tisak Hardy, Đakovo

Naklada 200 primjeraka

ISBN 978-953-8156-33-5

CIP zapis dostupan u računalnom katalogu
Znanstvene knjižnice u Zadru pod brojem 161120054

Mijo Bijuklić

Kiše spokoja

Mojoj majci Mari i Slavoniji...

Sadržaj

Predgovor ---------- 9
Obična gesta ---------- 11
**** ---------- 13
Potkovani labuđim perjem ---------- 14
Svi smo mi vojnici ---------- 16
Živjeti od sutra ---------- 18
Sve je danas istina ---------- 20
I toči me... ---------- 21
Doći ću ---------- 22
Bljesak munje ---------- 24
Bijeli konji sjevera ---------- 26
U nedogled u polje žita ---------- 27
Poput orlova kliktaja ---------- 28
Drag pogled izmamiti ---------- 30
Pamtim taj kraj ---------- 32
Slatki umor sretnog djetinjstva ---------- 34
Svu rosu prkosa ---------- 36
Magličaste pare morske ---------- 37
Ča se to u meni zbiva ---------- 38
Mojoj mati..... ---------- 40
Uragan što kipti u meni ---------- 42
**** ---------- 44
Nije to priroda htjela ---------- 45
Tajno svetište ---------- 46
Glasnoću vanjštine ---------- 47
Tihoj nutrini ---------- 48
Dok razmišljam o vanjštini ---------- 49
Balerini na Badnju večer ---------- 50
Svemu dođe kraj ---------- 52
Raspjevani moj svijete ---------- 54
Sreća ---------- 55
Raskorak između mene i vas ---------- 56
Trideset i neka kao pahulja meka... ---------- 57

Pogibeljne riječi stružu ---------- 58
I priznah glasno grijehe ---------- 59
Samo sjećanja i kiše spokoja ---------- 60
Sebe gasim... ---------- 62
Neobjašnjenom tugom ---------- 64
Bulažnjenje ---------- 66
O, ti carstvo noći ---------- 68
Svi smo mi ispod kože krvavi ---------- 69
Zašto na pragu baš ove zime ---------- 70
„Allium cepa“ ---------- 72
U dronjke istinu... ---------- 75
Kad ljubice plave barjak razviju... ---------- 76
**** ---------- 79
Kotrljam se neravnom kaldrmom ---------- 80
**** ---------- 82
**** ---------- 84
**** ---------- 86
**** ---------- 87
Nije to bio dan ---------- 88
**** ---------- 90
**** ---------- 91
Priča starog gusara ---------- 92
Prava ljubav ---------- 94
Bez razuma, ali iz srca ---------- 95
**** ---------- 96
**** ---------- 97
Proljetni trenuci ---------- 98
Šapni... ---------- 99
***** ---------- 100
S mislima na... ---------- 101
Ljubav i bura ---------- 102
*** ---------- 104
Tajna srca djevojačkog ---------- 106
Ti... Moj... Jedini... ---------- 107
Dok hlade se Schnee nockle ---------- 108

Ti moj stjegonoša ---- 109
Snoviđenje ---- 110
**** ---- 112
Sjedinjeni u razdvojenosti ---- 113
Jozin čaj... ---- 114
**** ---- 115
On o meni ---- 116
Laku ti želim noć ---- 118
Reći ili ne reći ---- 119
Rukohvat ---- 120
*** ---- 122
Tambura i Tuca ---- 124
Molitva ---- 126
Proboj ---- 127
**** ---- 128
**** ---- 129
**** ---- 130
Naslućivanje ---- 132
**** ---- 133
Ružica crna ---- 134
Za neku drugu... pjesmu ---- 136
Dopodnevna razmišljanja ---- 138
Ajmo fajront je... ---- 140
**** ---- 141
Nama muškarcima?!? ---- 142
Jedan obični dan ---- 144
Točno prije jedanaest godina ---- 147

Franko Fačini ---- 151
Ne psujte me ---- 152
Hrvoje Jugović ---- 153
Mjesec na stazi žuti ---- 154
Edin Karamazov ---- 155
Ne nasilje nad ženama ---- 156
Mario Zbiljski - Zbiljo ---- 158

Priznajem vrijeme ---- 159
Matko Dišipulo ---- 160
E, moj gosparu ---- 161
Petar Čulić ---- 162
Jutra i smiraji ---- 163
Zoran Jašek - Zoki ---- 164
Divji i kameni škoju moj dragi... ---- 165
Josip Čenić ---- 166
Za prijateljsku pjesničku družinu iz Koljnofa ---- 168
Igor Paro ---- 170
Koji sreću ljubili nisu ---- 171
Tomislav Fačini ---- 173
Muzika ---- 174
Željko Nikolin - Želja ---- 175
Buć ---- 176
Dario Cebić ---- 177
Teku noći kao protokoli ---- 178
Matija Fortuna ---- 180
Josip Grizbaher ---- 181
Šutnje tren.... I ispraćaj nijem... ---- 182
Silvija Butković ---- 185
Bilješa o autoru ---- 187

Predgovor

Toliko jezika postoji, toliko poruka prenesenih. Što su misli? Tek mrtvo slovo na papiru, kombinacija riječi, splet dobrih djela, pružena ruka kad najviše treba. Iz njih se sve rađa. To je nešto što lebdi neopipljivo u zraku. Čitamo ih iz tuđih osmijeha, mrkih obrva, iz zvonkih zvukova usana. Slušamo li dobro?

Interpretiramo tek odraze tuđih misli, a svoje ni ne razaznajemo u mraku. To je niz slova rukom pisanih ili tiskanih. Nekad nam život znače. Dva nečitka potpisa na papiru vođenom osjećajima. Bezbroj znakova bez značenja onome tko čita, a ne razumije. Mnoštvo je poznavatelja jezika i pisma, tek nekolicina ga stvaralački i iskreno koristi.

Jedan od kreatora je autor Mijo Bijuklić koji svojim mislima i osjećajima stvara svoju umjetnost riječi. Naizgled, to su tek tiskana slova na stranicama neke knjige. I da je bez korica, nepoznat autor ili narodna pjesma, takav izbor slova tvori prepoznatljivost - Mijin rukopis - kojim je stvorio svoj dosadašnji opus. Refleksije svog tijeka i bivanja pretočio je u jednu vrstu trajnosti. Onu opipljivu i čujnu kojoj se lako vratiti:

„Ali noću one dolaze
jašu na bijelim konjima
potkovanih perjem od labuda i...
nose me u svijet poezije
gdje nevidljivo vidljivim postaje.“

Autor se u novom djelu dotiče tematika koje čine život. Živjeti u sadašnjosti, a nositi u sebi svježu mladost onih dana, svu sjetu prošlosti ravnice, okrenut sebi iznutra i prema Bogu, dok mu duša uživa životom u dvoje. Jedna zrelost, nepromijenjena u srži, sve vrijeme bilježi i oblikuje svoja iskustva u tečnu poetsku pitkost koja oživljava i pleše, svaka pojedinačno po svojim notama. Znamenke datuma se mijenjaju, godine idu, a ostaju sačuvane u dnevniku zaključanom trajnom lozinkom – stil-

skim figurama. Tvoreći poeziju, Bijuklić trenutcima dopušta vječnost i svaki naizgled samo san, postaje prosanjana noć.

„Usud pjesnika ne čini prilika,
ona je tu uvijek prisutna
i bol i sreća su sazdani
i od Boga mu na poklon dani.“

Ovo nije samo Bijuklićeva knjiga. Ovu su knjigu napisali svi oni koji su se na kolosijeku mimoišli uz njega, na tren ili dulje, potaknuvši ga svojim postojanjem na djelo. Sve dok je budu čitali iznova i iznova, oživljavat će i živjet će autorovo iskustvo svijeta oko sebe i u sebi. I živjet će u tuđim očima, u tuđim mislima, u njihovim pokretima i hodu jer lirika djeluje na imaginaciju čovjeka i na njegovu čitavu svijest. Dopire do pojedinca osnovnom idejom koju sadrži u sebi, a onaj koji čita pretvara je u osobni doživljaj. Mijo Bijuklić ne samo da piše, nego živi poeziju. Knjiga je samo jedna stranica u njegovu životu kojoj se, zahvaljujući svome talentu, može vratiti kad god poželi. I to je ono neprocjenjivo.

„Nisu sva blaga nedostupna,
ona leže na dohvatu ruke
i ne moraju sve riječi tužne biti
mnoge mogu razveseliti dušu.”

Helena Butković

22. - 23. 02. 2006.

Obična gesta

Religiozan nisam za javnost
bio.
Ti ciklusi u ophođenju prema
sebi
grubo su ponekad bili u prah
srušeni.
Pohodio sam nesvakidašnja
mjesta,
smisao objašnjavao u klečanju
pred Madonom,
u proturječnosti bijah
čvrst
kao snježna kocka na plus
dvadeset.

Krivi su ti moji davni
početci
u ranoj mladosti i ludosti
i bezbroj neobičnih gesta,
a kad uprem prstom u
sljepoočnicu
prošetavši misli u pravcu
slikovnice iz djetinjstva,
o, kako mi se ubrza proces
rada srca.
Vjeruj mi!

Jedno čudno čudo!
I sva znanost ovoga svijeta
mi ne može objasniti
koliko sreće donosi vrtlog
veselih, al' dalekih bajki
što kao na nozi otok
i veseli planinski potok
eksplodiraju u tuge sreći
kasno navečer
dok špil karata životnih
pomiješanih, ali nepodijeljenih
preda mnom stoji.

Ništa osim kruške, jabuke
i bijele kave s medom ne sladi.

Dok polako se dižem
i termofor pun tople vode
stavljam ti na lijevu stranu vrata
poljubim te u čelo
i tiho za sobom zatvaram
od čežnja slikovnice vrata.

03. 02. 2002

****

Pucao sam u sebi
od nježnosti,
al' pogledom grubim
rušio sam svoje prednosti.
Kiše cinizma i ironije
pljusnuo sam na
njenu umilnost.
Nisam htio dopustiti
prijelaz na intimu jer
unio bih je u zimu
goru no sibirska.

A bila bi mi tek niska
u moru lakih i lakših
nedorečenih djevojčica
u nekoj purgerskoj kavani
gdje je mazurka noge kidala,
a duša uz muziku ridala.

Potkovani labuđim perjem

Kada se ti već smiriš
i molitve amenom uokviriš
tada ću ja krenuti
i misli pokrenuti
tko zna kud
jer...
usud pjesnika ne čini prilika
ona je tu uvijek prisutna
i bol i sreća su sazdani
i od Boga mu na poklon dani.

Dani još u miru prolaze,
ali noću one dolaze,
jašu na bijelim konjima
potkovanih perjem od labuda.
i...
nose me u svijet poezije
gdje nevidljivo, vidljivim postaje
i gdje je bajka istina slatka,
a boli sa zemlje
ovdje nisu teme.

I traje to traje
po cijelu noć,
ali kad zatvorim
pred jutro oči
pukne mi slika istine
poput morske plime
donoseći tegobe dnevne
bez kojih nema niti mene.

Svi smo mi vojnici

Svi smo mi vojnici
u samotnim posteljama.
Tek djevojačka mladost
kraj poljskog puta
kada plete vijence cvjetne
dušu razveseli.

Kad nam to oko opazi,
u nama se pomame dorati
i dok se djevojka nevino smiješi
kušnja u nama pjeni i bjesni.

A u jezeru naših primisli
procvatu lopoči i ljiljani vodeni
na njih slijeću leptiri šareni
još ne da se naš duh borbeni.

A kraljice naših pjesama
žure u mračne odaje
tek mjesec bljedunjavi
pomaže im diskretno sa strane...

Raspremiti silne haljine
osloboditi se dnevne stege
dok rukama maze požudna tijela
mjesec im svijetli put do postelja.

A muška čeljad kraljevstva
gine uz lelek oružja
bore se tugom primisli
u cik zore na bojišnici.

Rijeke će grliti more
ptice će buditi zore
vojnici će tugu popiti,
a kraljice u osami mrijeti...
(jer nitko ih neće taknuti
usne strašću užariti
uzvitlati plamen ljubavi
umjesto plača radost podariti.)

11. - 12. 06. 2000.

Živjeti od sutra

Maestro, daj nešto
u znak ljubavi!
Haydna ili Mozarta.
Svejedno.
Probirati neću. Nije za mene.
Sviraj za sretne, za zaljubljene.
Želim vjerovati kako ljubav postoji
barem za druge
kada ne postoji
maestro, za mene.

Otišla je, a nisam je
probao niti spriječiti.
Meni je lakše rane
oprostom liječiti.
A bila je poput Tvog instrumenata
iz kojih istačeš predivne zvuke,
vitka i putena, maestro,
mamila je dodire i uzdahe.

Daj nešto za dušu.
Rusko ili mađarsko.
Svejedno.
Neka u mene uteku
sve ljubavne melodije svijeta
iz tvoje gitare kao nekad
iz njenoga tijela.

A nije htjela čuti
drobljenje kamenja
pod udarima moga srca,
niti zov bola
iz moga roga.
Ipak joj srce oprašta
prije presuda razuma.

Poći ću sada s mirom,
a ti kratkom uvertirom
zbilju pretopi u oproštajni krik
jer još se sjećam dodira
kako me guraju
u pakao raja.
I sada žarko želim
produžiti put užitka.
Ekstazu do trajnosti
Progurati bestidnim riječima
do njenog uma.
I tijelima pokloniti
Ne stvar
Stvaran.....

Sve je danas istina

Tko pokida sreći mi đerdane
i gurnu me niz skale iz raja,
tko daruje jaje mi od zlata
kukavici što gnijezdo tek sanja.

Uvijek bliže paklu, nego raju
mjesto meda pelinom se sladim
mrzlo srce ja u snijegu grijem
nepisana pisma tvoja čitam.

Ref:
Mislio je narod, slomit će me tuga
jer s njom izgubih čovjeka i druga
ne, ne dam se ljudi, niti ću se dati
pjevat ću joj pjesme i vjerno je čekati...

Orahe u cvijet ja vraćam
mjesto plime oseku podižem
potok ljeti zamrznem debelo
i istine prekrijem se velom.

Ref:
Mislio je narod, slomit će me tuga...

I toči me...

Prošlo je doba kamene sjekire
i prašenja kroz pustinje i prašume,
ali slika što ispod oka se krije
često me vraća u izmišljene zbilje.

I toči me lažnim pićima
i nudi obiljem nestvarnoga
i uvijek u sukobu spolova
izgubio sam bezbroj bodova
i stežu me ti krugovi
kao na drvetu godovi
kao na srndaću rogovi.
Guše me svi ti okovi.

Iznutra i oko mene
postoji, vjerujem, spas,
ali nisam svjestan
koliko je život stresan
i ne mogu procijeniti
što može se dogoditi
ako zavičem na sav glas.

Da l' bit ću i dalje okovan
glupošću
hoće li me i dalje vući kroz život
ljupkošću
i mislit ću koliko
sam sretan,
a umrijet ću tako sam
i nesretan.

10. 04. 2002.

Doći ću

Olucima slijevaju se tople kiše.
Ljeto je. U meni kipte želje.
Usporavam korak, neka mašta diše.

Raskrižja ne prijete kao nekada.
Svladam lakše i bez straha
svako raskrižje, izvor naših nada.

Izravno odlazim na gozbu
bez turobnih snoviđenja.
Priče i vina, vedrine i smijeha
rasnih žena i grijeha trebam.

Ne govorite kako neću moći
doploviti, k vama doći.
Hoću jer ne zaboravljam.

Duša tad nek prolije radost
pred vama i samo za vas
vi ste moj ponos, odanost.

I pustimo srca iz naših grla.
Nek zaiskre oči plamom
kojeg stvara miris vina
grijući poput pjesme starih kumpanja.

Bljesak munje

Bljesak munje je skinuo
mrenu
tresak groma je probudio
želju.
Vjetar nam baca prašinu
u oči,
a kiša ispire tragove
prljavštine.

Kolektivno ludilo u nama je
tek iluzija
dok pod svjetlima reflektora
sjedimo u tami
zagrize do srca ponekad
nemoć,
a posvađane misli trebaju
pomoć.
U tom skupu na jednom
Kupu
pokušavam shvatiti i film
vratiti
što u biti je načelo
dobrote
i gdje su uresi isprika
za mase
mi ne navijamo, u nama
pohlepa plače.

Naviru kohorte suvislih riječi.
Okivamo se u nekoj lažnoj sreći,
a kada protivnik pogriješi
nama je to melem
u nama tad oholost zavlada.

Bijeli konji sjevera

Proljeća dah prosipa sunčani prah.
Niz smrznuto polje. Dolazi vrijeme bolje.
Možda tvoje, moje, naše.

Bijeli konji za borbu. Nemaju volje
s južnim vjetrovima. Bivalo je i gore
bijelim konjima sjevera.

Okopnit će snjegovi. Ti ledeni okovi.
Izbaciti će lance zime brjegovi.
Zažuborit će potok života svoj veseli.

Iako nisam više mlad,
među stoljetnim hrastovima
čekat ću te satima.

U nedogled u polje žita

Krvavo srce klasje žanje
u vrelom oku djevojačkom,
a snoplje sreće drugi stere
zrelost tvog tijela sada bere.

Provest ću se ravnicom mojom
u nedogled u more žita
i tko danas pita za mene
kud odluta
sjetna duša,
ali koja ti još uvijek ruke pruža
siguran štit od vanjskog svijeta
i ove ruke te raskriljene traže
u neodlučnosti.
Ne, ja ti ne mogu prići.

Ali ipak, posudi mi svoj glas
pjevat ću ti uspavanku
podari mi usne svoje
ljubit ću ih na uranku,
ali moliti te neću jer te molitve
ne rode sreću.

Poput orlova kliktaja

Poput orlova kliktaja
vraća mi se iznova
tvoje ime iz daljine.
I šire se oči u strahu
što ako zamukne taj zvuk
koji veže me i za nebo
i za zemlju.

Bude se sve boli
svih naših rastanaka.
Praskajući i parajući
pomiče se čudan svijet
kroz mene.
Samo jednim tvojim pogledom
budiš usnulo proljeće
u meni.
Dovoljno je sunca
za milijun milenija.
Zvone zrna njegovih žutih plodova.

Bereš jaglace žute
po meni i iz mene
za tvoje tajanstvene odaje
za zaboravljene djevojačke sobe.
Kada me cijelog pobereš,
bit ću tvoj jaglac žuti
i oprostit ću ti
sve naše rastanke.

05. 08. 2002.

Drag pogled izmamiti

Tebi klečati neću
iako si ovozemaljsko meni sve
nebesa neka usliše moje molbe
uz svevišnjeg ti, samo ti.

Ako je grijeh, nek' oprošten ne bude
što tebe voljet ću zauvijek
neka Bog ne oprosti
jer osim tebe u moju dušu
nitko neće useliti.

Sebičan, škrt, za tobom progonjen,
od sebe samog nikad zadovoljen
za malo pažnje, riječi i nade
da l' sve propada dok miješam
čežnju i ljubav.

Ne, nemam pravo da prizivam Boga,
ljubim, al' tvoja ljubav i ti
možda drugom pripadate.

Ispod svoda nebeskog
sitan sam, o, Bože,
čas blagost, čas ljutnja
u meni bori se.
Mrziti? Onog kog ljubiš
(onog tko te ljubi)
vodi li to
na pravi put?

U trenucima tim nisam dostojan
niť mislima da ti ime spomenem.
Ipak, i ja sam samo
Adamov potomak.
Grijeh počiniti, oprost tražiti,
iz očiju ti barem
drag pogled izmamiti.

Pamtim taj kraj

Pamtim taj kraj od pamtivijeka
kroz koji protječe jedna tiha rijeka
poput suza bisernih.
Nevidljivim okovima sreće
vezuju me sjećanja.
Ne, tu nije bilo stradanja.
Mišice i danas zadrhte
k'o u čarobnom snu,
a pjesme me ponesu
ka rodnom pragu.

Skitnica u bespuću
zvijezde su mi pratioci
trag prošlih vjekova u primisli,
a sretni ushit na dnu srca.
Nek' se ne budim
iz tog čarobnog sna.

Nisu sva blaga nedostupna
ona leže na dohvatu ruke
i ne moraju sve riječi tužne biti
mnoge mogu razveseliti dušu.

Kruna dobrom satkana,
a dodir melem tijelu
njegov korak srećom odzvanja
domaćin on je
svakom dobrom djelu.

Želim da me grli
nježnost i blagost tvoja.
O, Bože moj
srećo i utjeho moja!

Slatki umor sretnog djetinjstva

Zaogrnut u crnu tkanicu
bosih nogu strnjake gazim.
Pjesma cvrčaka u podne
prosipa se po obranom polju.

Ja ne želim ledine ni mirisne trave,
pjesmu cvrčaka u strnjaku, to mi duša sasne.
Slatki umor nek me svlada ovog istog trena,
i da zaspim na mjestu mog sretnog djetinjstva.

Guši se pa stiša ta nevolja - srce.
Kao kamen u plamenu raspuknut se hoće.
Ugasit ga niti smijem niti imam volje.
Neka traje sve dok traje, ne znam ja za bolje.

Tajnu polja zrelog žita
dotičem još uvijek rado.
Očaran sam zrelim klasom.
za ravnicom iz djetinjstva
ja još uvijek patim...

I dok blijede druge slike
što ih srećem u sjećanju,
jedna slika sija vječno:
zlatno klasje rasipano
po obranu polju.

Svu rosu prkosa

Pusti da dahnem
na tvoje rame
voljena ženo,
prkositi nemoj.

Opijaš svježinom
bučna i draga
nestvarne puteljke
tvoja ljubav stvara.

Iz retorte života
uzet ću te kradom
proteci kroz mene
kao zrnce žive.

Svu rosu prkosa
pokupi mi s lica,
a ja ću sveti gral
na poklon da ti dam.

Magličaste pare morske

Mladosti, ne bježi,
još uvijek mogu tebi
mnogo toga reći.

Na usni me peče
cjelov vatren, strastven,
u biti ja nisam
nikad bio jasan.

Magličaste pare morske
crne suze gase
darivajući oku
sretnije pejzaže.

Ti, obilje, ti, okrilje mladosti
spontanošću vedrinom
k'o brodski konopi
uz sebe me vežeš.

O, o Martina, kako si mi fina
uz tebe zaboravljam sve povijesne zbilje.
O, o, Martina, tako si mi fina,
a tvoj zvonki smijeh navodi na grijeh.

Možda iz nekog drugog stripa
kao strašne hobotnice
privlačiš me tajanstveno
oduprijeti tebi se ne želim.

Nisu to nuđenja i bježanja u san
ne trebam nikoga za jedan dan
osjećaj sitosti želim izbjeći
i obećanjima lažnim neću te unesrećiti.

27. 02. 2006.

Ča se to u meni zbiva

Ko je skin u vrteški
ne badiva mene,
a zavitar potražin
kad se bura smiri.

Gledan u teču
pripunu fažola
judi iman svega
ništa mi ne triba.

Iz siča san potega
gucaj vode zdene,
a sa dna me pračaše
divojačke oči snene.

Pogled san oborija
na šporke mi kalcete
i nehajno odbija
dim iz španjulete.

O, moj dobri svite,
nisan ja za grinte,
al' jezik ponekad zasiće
kano britva, plamićak
od sviće.
I uvik se stresen
kad punu čašu
jabučne kvasine
na prazno popijen
da masnoću u žilama
ubijen...

Kuda krenem peškarija
puna judskih ludorija
i ča vride pilule
kad se smirit ne more.

Čitan novine i slušan čakule,
a ča tlak mi diže to su ove naše
dnevne «prskalice»,
parlamentarne trakavice
i političke «sveznalice»
ča nan se lipo smiju u lice
a briju nas na suvo
čupajući nam živce
i.t.d. a sada minuti par
uvridi se sam .

Ti ča nan bidu
pituraju u budućnost famoznu
njih sa riči na dila
neće natirat ni Europa cila.
to me uvik sa tla diže
i sa tvrde posteje
koja se potlin pari ka reljef
potlin borbe Erosa i Jelene...

Ne, ne triban Ajfelov toranj
moje gore su više
i ne volin ti eletriku
misec svitli lipše.

A katalog svih mojih jubavi
od svita, a i od zaborava
skrivan ti lipa moja
u mojin pismama.

Mojoj mati.....

U šarenoj kecelji
nosila si jabuke svježe
prve, sočne, jutrom ubrane,
a kapi rose na listu blistale.

Nisu bila zlatna vremena
niti sveg što nama treba,
al' ti si nas učila
strpljen, spašen
i krišku kruha
na dvoje lomila,
nas blagoslovila
Bogu zahvalila
za zdravlje i mir
što nam podari.

Mati, Mati prekasno se shvati
što je žrtva za dom i rod,
a već na vrata ona kuca
bez milosti i objave
odvoditi te stazom
stazom nepoznatom
koju ćemo svi
morati gaziti.

Sada jasno je što izgubih,
al' kasno je
za lijepu gestu
i utješnu riječ
opravdati se...
Ne, ne želim
prekasno je, Mati,
ti nisi zaslužila to.

Uragan što kipti u meni

Uragan sto kipti u tebi
sveo si na razumnu mjeru,
a crno i bijelo sto osta
podijelit ćeš u suterenu
nekim novim nadama
nekim novim nemirima.

Nemoj zdvajat niti se napajat
prošlim vremenom i bljeskom trenutka
nitko te ne krivi, a niti ti pravo daje
da bolje ili lošije živiš.
Sve će ostati u svakodnevnoj kolotečini
u kratkoj vijesti večernjeg dnevnika
gdje odora je važnija
i od same istine tog trenutka.

Obzorja gdje injem se kiti
naći ćeš tek u nekoj ruskoj bajci
u ponoć dok sebi poželiš
nešto lijepo za laku noć
jer za sve je i onako kasno,
a tebi nitko neće doć.

08. 12. 2000.

****

Ponekad ne ide dalje.
Previše se prozirnom doima
Moja budućnost.
Tužne slike prošarane sivim
tonovima
zasjenjuju mi put.

Umivam se prošlim srećama,
ali novac za sutra želim
zaslužiti
ne očekivati ga
na socijalnim jaslama.

Pušem u dlanove
ovisi o godišnjem dobu
da li ih hladim ili grijem.
Ni sam nisam svjestan.
Ponekad se nasmijem
koliko stara je spoznaja
tehnika grijanja dlanova
i kako smo bliski
s našim praočevima.....

Pitam se ponekad
kada sam prvi put puhanjem
u dlanove smirio strah
tjeskobu, neizvjesnost
ili ...naprosto ... čekajući Tebe?

Nije to priroda htjela

Moja djela nemaju razum,
ali imaju srce
naspram onih koji misle
koliko silno vrijede
njihova djela prebrzo
nestanu, izblijede.
Šeću li naši sveci
prošli i budući
preci
i šalju nam arabesku
kao smiješnu grotesku,
a krilatim srpom
nadlijeću kubete
crvene od nedaće
i ponekog stidljivka
život taj smiješni
često ne pita,
ali nas provuče
suhe ispod vode
i mi neuki do te mjere
ostasmo suhih ždrijela.
Nije to prirodi u krvi.
Krivci smo mi!

Tajno svetište

Snene kiše
ohladiše čelo,
a vrelinu tijela
svedoše na razumnu mjeru
dok čekam
okomito postavljenih svjetonazora
s mog ognjišta
kao iz tajnog svetišta
rasplamsava se svijet,
a ja se dvoumim
hoću li danas ispiti
to otrovno vino
kako bih smirio
i stišao zauvijek

Glasnoću vanjštine

No, mirisi jasmina
i tihi jecaj mandolina
spotaknuše se na mjesečinu
koja se nasloni na kamene zidine.
E... To je noć koja mi donese
Tebe i pokloni mojoj

Tihoj nutrini

No, pohota i razum
u jednom se ne slažu
jer iz istog dvorišta izlaze,
ali biraju suprotne strane.
Jedno drugom postaše trn u oku
koji zatamni dan
i gurnuše me u osamu
gdje tražim Te duboko
u sebi pravdajući se
moji prsti gitari,
a ja Ocu Svevišnjim
dok neizvjesnost steže
k'o topli vosak...
Na zraku mrzlom...

Dok razmišljam o vanjštini

Poput ljepljive smole
s ranjenog bora
dotaknuvši zrak
zamiriši, opije, zanese
kao onomad kad
si me zagrlila
u smiraju dana,
a nježni zvuci predvečerja
u san ponesoše ptice
koje zavukoše glave
pod meko perje,
a ja odabrah
od svih baš tebe
za sebe.

Balerini na Badnju večer

Pijan sam od tvojih dodira,
a sreća je kao balerina
zaplesala u mome srcu
kao trska na sjevercu.

Plač nije izraz slabosti,
al' znade srce pomesti
lijepo je zaplakati od sreće
tad druga priča se okreće.

Četveropreg prepun mojih primisli
nosi me k tebi brzinom svjetlosti,
a poljubac tvoj što osta na vratu
dlanom pritišćem da ne pobjegne u tamu

Ref:
Milosrdna Gospo, sjaju najsjajniji,
ti Marijo Majko, usliši mi molbu.
balerini mojoj podari ti moći
i ona je Marija, to ime je diči.

Ovaj grad bez tebe, tek ulice i ceste
ja po njemu plutam k'o izgubljeni brod,
a negdje iznad oblaka i mjesec se skrio
nije mu do sjaja kad nisi uz mene.

Ostaše tek oči, oči crne žive
poput dva leptira, one su nemirne.
Zamišljam na čelu tvoja kosa svila,
a misli mi bježe iz dnevnih okvira.

Ref:
Milosrdna Gospo, sjaju najsjajniji,
ti Marijo Majko, usliši mi molbu.
Balerini mojoj podari ti moći
i ona je Marija, to ime je diči.

Svemu dođe kraj

Peče rastanak k'o živa žega
i tišti spoznaja, duša mi prazna.
Dok glas ti se gubi kao miris ruža
ruka je ruci postala tuđa.

Treba nam sada
vruća čokolada
i pogled što prodire
u dubinu duše
jer mi smo dvoje
što izgubiše svoje...

Ime i glas
obraz i ponos
utješnu riječ
koju tebi,
a i meni
više nitko
tako nježno
neće znati reć.

Kome je krivo,
a kome žao...

Osuda sama
izvire sada.
Ne, ne vrijedi više
suzom moliti,
a grije ću okajati
tebi se nadati
i sam klečati
pred oltarom
svakodnevice.

Krivi ili ne krivi
na isto mi to dođe,
a poljupci na vjetru
kratku imaju prođu,
al' ponekad, al' ponekad
i oni dobro dođu.

Raspjevani moj svijete

I nema cvijeta niti boje
koja će zamijeniti
bjelinu stepe zavijenu u snijegu
niti ima nešto ljepše
od dobre narodne ruske bajke
i sjetnog zvuka renesansne lutnje
koje me vraćaju na susrete s vama
u neko davno svršeno vrijeme.
I svatko mi ostavi neko znamenje
broša, knjige, stiha
i glas što drhti
na rastanku...
Ne, nije to početak,
al' raduje spoznaja
možda se ipak dogodi
neki novi, lijepi
susret ugodni...

Sreća

Sreća kao oblik!
Sreća kao pojava!
Sreća kao beskrajna duga!
U meni. Uspavana dugo godina.

Mišljah prošla su ...
Godišnja doba. Životna.
A sreća? Ostat će upisana
kao lijepa bajka. Iz djetinjstva

A onda. Odjednom.
Vedrina i sreća
koju sanjah
kroz godine sušne.

Sreća kao pojava!
Postala je oblik!
Sreća kao beskrajna duga
oživjela je u meni.

Kroz tvoj dragi lik!

Raskorak između mene i vas

Svi koliko vas ima
tek ste popratne pojave
u ovom lažnom filmu
vi ste tek sitni statisti.

I boli s vama trunu,
a ideali cvile
ironija vam je u dahu,
a poput svraba doima se
vaša obrana.

I ne skidajte šal
prehladit će vam se grlo
podsmijeh vam ne pali
dok ponavljate bezbrojno i dugo:
Istino, ljubimo te!

Nepravda i laž
zahvaljuju sramežljivo
i pušeći čikove
sudaraju se s istinom
ne vjeruje sit gladnom..

Istino, vode me na lomaču,
a ja ne odgovaram
oni skupljaju drva
žele da me spale..

Krenuo sam prema istini
i odjednom ostao sam
nestalo je puta
zavlada laž, ostari dan.

26. 04. 2002.

Trideset i neka kao pahulja meka...

Odlazi skitnica
iz velikog grada
dosta mi je bilo
trideset i neka.
Vraćam se stazama
od kamena i smilja
otkosima žita
u zagrljaj mora.

Padaju zadnji snjegovi
okovi srca pucaju
u glavi pjeni more,
a hrastovi bude zore
u kraju mome.

Nitko me neće pratiti
ne želim suze brisati
tek zima od prije
trideset i neku
ona mi smije
mahnuti rukom.

Padaju zadnji snjegovi
okovi srca pucaju
u glavi pjeni more,
a hrastovi bude zore
u kraju mome.

Pogibeljne riječi stružu

Pogibeljne riječi stružu
taj moj jezik
prepun otrovnih sastojaka.
On je glazbalo
otkačenosti i šašavosti
često neshvaćen
i neprihvaćen
dok poput vrela u
svim pravcima
čas skakutavo i plahovito
čas okretno i silovito
i prizemnim sredstvima
stvara rascjep između
snošljivosti i nepodnošljivosti
između shvaćenosti i otkačenosti.

U mojim jezičnim varijacijama
opstanak se tretira
ne sugovornika uništiti
već ga oplemeniti,
a svaka brižnost
donosi procijep
između ritmičke preokupacije
razboritosti i
pogleda izgubljenog
u nonšalantnosti.

29. 04. 1997.

I priznah glasno grijehe

Koliko život doista vrijedi
i je l' baš svako zlo izblijedi.
Koliko život stvarno nam daje
zar samo miris lipa iz stare balade?

Obrve sijede u glavi blijede
sva dobra i ružna djela,
al' prokletstvo trena, ta usta njena
iz glave mi ne izlaze.

Prokuni me i odbaci od sebe
ružnim riječima spustih je na zemlju.
pokazah joj i drugu stranu ljubavi,
ali ne uspjeh je odvojiti od sebe.

I priznah glasno grijehe
ni drugi nisu bez njih.
Oni su bolji govorah
što te to veže uz mene?
Život je stvarno naopak.

12. 06. 2000.

Samo sjećanja i kiše spokoja

Šušnjevi što drhture u lišću
nagovješćuju novu buru,
nesvjesno more i žarko me tuku
zanesenog, a u duši dječak spava.
Osjećaja bolnog što pusto je polje
i more i zore što k tebi me vuku,
a moju dušu kroz nepoznato vuku.

Kraj jeseni teško meni
sve se smiruje
još dušom trgujem
prodajem lažne nade
koje se ne kupuju.

Samo sjećanja i kiše spokoja
koje liju negdje iza gorja
tjeraju me u polutami zamišljati
da smo opet skupa
kao onog puta
kad smo kušali
smokve plavo-modre
i zalijevali ih kapljicama
lozinih kristala.

Sebe gasim...

Težak dan. U dokolici.
Lomim prste u nedoumici.
Glumim ravnodušnost.
A dušu ruše. Orkani.
Baš u ovu
predbožićnu večer
po tko zna koji put.
me razvaljuje
strah i strast.
Dok kližem po
vlastitim
osjećajima
kao po ledenoj
Površini zamrznutih
al' lijepih
nepokvarenih trena.
Nema umora.
Tek turoba.
I proste riječi.
Ali ne o sreći.
Što mi to...
dahom dahnu...

Sada kada se svjetla trnu.
U tu ponoć, nijemu i hladnu.
Truckam se u vlastitom jarmu.
A želje prebiru. Božićne poklone.
I sve ih otklone. Ta kome trebam.
Kada onoga koga volim
Kraj mene nema.

Sebe gasim.
No ipak želim se
skrasiti
uz tebe
Ti moje daleko i tiho
Zvono ponoćno.

Koga sada trebam.
I gdje me ima
a gdje nema.
Što sam ja to
Bogu skrivio
da ne sjediš više
uz moje
uzglavlje.

Neobjašnjenom tugom

Bježim ispred sebe
sviknut bez ideje
opscenost me drži
kao čudotvorni
napitak
koji crpim
iz nekog
posuđenog sutra.

I izgubih tolike
godine
tek malo je ostalo,
ipak zbi se nešto lijepo,
a ja ne znajući
za gorki šećer
zaliven suzom
mlade Kubanke
dok ispijah crno zlato
natopljeno znojem
tamnoputе Brazilke.

O „zaljevu svinja“
bez dinja
i o Mato Grosso
gdje raste proso
ne razmišljah puno.

Ali sudbina dvije
nepoznate djevojke
začarane u krugu
punog mjeseca
toči mi u oči
svake noći
tugu neobjašnjivu...

Bulažnjenje

E život... Jedna debela knjižurina.
ljudskih djela i nedjela.
Poput zadaha trulog povrća
vuče me kroz tmicu. Ovih dana
i dođoh do spoznaje
prije nego pođoh spati
da petroleja ni fitilja nema,
a nadvikivanje pijanih
me izbezumi
i istjera van
dok cimer se spremao
skinuti s neba
još jednu noć
mladoj uspaljenici iz susjedstva,
a pražnjenje grada
proživljavam sada
kao i nekada
dok pod nogom koturah
izgužvane kataloge
s neke modne revije.
Dobro njima,
a meni još bolje....

Mrlja bljesne. Snježno bijela
u mome indeksu
taj neprepoznatljiv spomenik
mojih mladenačkih uvjerenja
i to baš u trenu
skrenu mi pažnju
dok sam nekom tipu
povjeravao svoju štoriju,

no on se za red
vožnje hvataše
jer sve mu kasni
i plaća i bus
ma u k-arton i kud Ud
svoj uturih, a ne pospremih
rukopise i oni me sad
opteretiše
jer protokol je nov,
a utjerivanje raznih cifri
je postao hit.
I takozvani "novi bankari"
rade to vješto.
Ali je li baš sve? Uvaljaju u tijesto.
No nešto me prekine
i starost me dodirne
iako o njoj saznadoh sve,
ali je ne želim pred oči
jer u njoj uživah
kao u pogrešno odsviranom tonu
i radovah joj se kao ljudožder
ljutome bombonu.
A od starosti pobjeći
svi bi to željeli
no to može zaboljeti
i tek u slovima
dostupna pažnja jer poželjna
no.... Na samrti
sve ću zanijekati
svako slovo i riječ
jer gore mi to
ionako neće proći.

O, ti carstvo noći

Otežali jezik na usni je muk
krhotine misli raspliću moj duh
u mirisu trava sjećanje mi spava
uz tvoj dragi lik, a u grlu krik.

O, ti carstvo noći, podari mi moći,
podari mi snagu, hoću naći pravu
gestu ili riječ pa da mogu presjeći,
ljubav moga srca što još za nju kuca.

Ref.:
Poput pauka punog otrova
ti dušu moju do kraja zatrova
čarom i darom još motaš mojom glavom
ugasio sam svijeću, al' pobjeći neću.

Sladak je otrov, ovisnik sam post'o
sve mogu poželjet', al' od tebe selit
niti mogu niti hoću
sve više te želim i opraštam ti zloću.

30. 12. 2008.

Svi smo mi ispod kože krvavi

Svi carevi i prosjaci
svi anđeli i svi sveci
i svi siti i svi gladni
svi bijednici i svi pravi

brode istoj luci
kojoj plovim i ja.

Svi bogalji i svi zdravi
povijeni i svi pravi
svi lopovi i pošteni
svi lažovi i iskreni

brode istoj luci
kojoj plovim i ja,

ali na toj divljoj vodi
koja prema kraju vodi
što kuha nam kašu svima
i igra se životima
svi se moji brodovi
zovu “Slavonija”.

Nestat će mene
baš za tren,
ali moj brod
ostat će
u slavonskom žitu
vječno usidren.

Zašto na pragu baš ove zime

Kada te napusti netko drag
hoće li itko priznati
što mu glas srca govori?

Htio bih zaboraviti, ali je to tek privid.
Htio bih objasniti, no to je tek izgovor.
Što hoće od nas život?
Mirnoću u glasu
uspravno držanje pri hodu
kroz neko nepoznato tuđe dvorište

Znam u meni je još sve na istom mjestu
i početak i kraj se nadovezuju na Tvoje riječi
„Nemoj se, Bajo, ljutiti, svakom će život presuditi."
Bio si vedar
do zadnjeg trena ,nisi se plašio

Može život biti zao, no naspram smrti je tek blaga šala.
Onaj tko odlazi ne vraća se, a patnje, nevidljive, ostaju...

Vinko,
tek sada se otvaraju neki novi svjetonazori
nebitne i nevažne stvari
u svakoj slobodnoj minuti opsjedaju me.
Mora li se razum pokoriti osjećajima
ili obrnuto treba teći vrijeme
kad samo jednom se umire?

Otišao si.
Nisi pričekao još jedno Vince
koje si inače s radošću iščekivao.
S tim rajskim nektarom si hladio ljeta i topio zime .
Pijući ga sad netko će spomenuti i Tvoje ime...
Ali zašto na pragu baš ove zime?

Ostavio si prazninu,
veliku bol koja ne jenjava
i u veselju i u žalosti ista je ostala.

Otišao si i to baš u trenutku kad sam ti odlučio
posvetiti više vremena,
ali nažalost
život,
život je tako htio.

„Allium cepa“

Ovo nije priča radi priče
jer on je prisutan uvijek
i svagdje
gdje se ljudski rod voli
ili tuče.

Bolje ispočetka:
ti ga moraš zasaditi, zalijevati,
plijeviti i na kraju van ga izvaditi.

I dalje:
što više plačeš
dok ga svlačiš
on ti poslije
zauzvrat slađi,
a kada ga nema
ne pomaže
niti metafora.

Priča:
Kod skidanja
prvog pokrova
bijeloga ili plavoga
ti si poput istraživača
a onda dalje sloj po sloj
sve dok mu do srca mu prodreš
malog zelenog
iz kog se opet
novi život rađa.

Teče:
I taj dotični
možeš na sitno sjeći
na kolutiće
ili četvrtasto,
a ako ga melješ
ili kao jabuku jedeš
uvijek mu soli treba
jer tada gorčine nema.

U stilu:
On ti je spas
prvog proljeća glas
(zelena pera i janjetina pečena),
a tijekom godine tajanstveno
od lanjskog "plavog" ili "srebrenca"
(uz masni kruh u ljeta vruća,
a slanina mesna ide kada je
zima bijela).

U narodnom:
Poput čarolije rukom odnesene
on ti probavu regulira
i do najmanjih tančina
te uz pomoć jabuke i meda
zakon je za probavljivost
svakog ljudskog tijela.

I nije:
U toj predstavi
svi smo glumci glavni
gledatelji i redatelji,
a stomačni orkestar
glazbena pratnja
dok je scena
cijela ljudska planeta.

Ni po dadi:
Kuhinja topla ili hladna
u nestajanju ukusnih zalogaja
bez obzira na njegov dah i zadah
od svježine do mučnine
od prve suze i konačnog zadovoljenja...

Ni po ujacima:
Nekom užas, a nekom božanstvo
oduprijeti mu se ne možeš
i jedno je neupitno:
Svi gulaši i variva
perkelti i paprikaši
kraut fleke, grenadiri
mnoge juhe, a i čorbe
bez njega su puke forme,
a salate u staklenki
zamrznute ili svježe
k svom idolu uvijek teže
ime mu je znamo svi
kapula oli
luk crveni.

21. 10. 2007.

U dronjke istinu...

Bumerang i praćka
mit i vračka
u dronjke istinu
obući žele.

Preko kvrgavog praga
prevlače se i nagrđuju
i tu puca bruka
zbog bauka... Od istine.

U šutnju umotani
poput vune nas štipa
i tek pravi gadovi
razlikuju što istina daje,
a koliko laž nagrađuje.
Lakoumne se lako pronađe.

Postavljeni u sjenovite drvorede
dočekujući naivne
i za svakoga ista je priča
od puslica i ljepljivog meda.

Tek rijetki se ne preda
od današnjeg dana
do starinskih zanata
kovača, postolara,
kirijaša i bačvara
koji su hrabrost našli,
ali tek kad su
pogledali više u čašu.

Kad ljubice plave barjak razviju...

Povući ću novi dan, iz okrilja noći
valjda mi neće pomutiti oči
i otvoriti zori put do tvojih dvora
zajahati vjetar... Poći s njim
u prošlost... Buduću...
Gdje u kaminu plamen
zrak vjenčava,
a odsjaj i uzvišeni tren
našu razdvojenost
nosi
u vječnost...

Saonice od pahulja, obrubljene
zvijezdama
bez korijena poljuljane, lelujavo
u moćnom vrtlogu snažno kao konji
vatreni
povukoše me
na uski trag
tvojih mirisa
gdje sitničavost
kao soko
plijen plijeni
i zapljeni
se u sebi...
I poput vuka
na snježnom tragu
ne gubim nadu...

Te novootkrivene
tragove
mentalno-umne
srčane oluje
obukoše me
u sentimentalno
ruho
i opet tjeram
pjesništvo
u galop,
a tmušta
i tmast
iza leđa
neće me
smesti
i povratnika
u budućnost
s puta
odvesti
i od starih
nove prizore
preslagivati, te
kao na tržnici
barjak zavijoriti
iznad svih prisutnih,
a poljubac
bez cjelivanja

zna na obrazu
bridjeti
i sve u meni
postidjeti..
...ma pusti me
ti stvarnosti...

Dok spavam
širom otvorenih očiju
gledam plave ljubice
ispod kore ledene,
a sentimentalnost se rastopi
na taj prizor veličanstveni...
Ošamuti
pomuti
prodrma
pa umiri
moj unutrašnji
svijet
tajni
pun...

27. 07. 2001.

****

I opa, frajlice,
pustite me još jednom
preko granice
ja želim do stanice
u vašem srcu čekati red.

Tko je od čega bolovao
za to mene nije briga.
Oh, kako sam poželio
biti vama noćna mora.

Da prislonim usne svoje
ispod vaše usne donje
nek vas žare, nek vas pale
i ublaže strasne vale.

Oteti vas ne ja mogu
oko vas isplesti mrežu
vele da je ljubav prava
kada srce razum svlada.

Opa, frajlice,
i poslije granice
ima još stanice
kad skrenusmo s puta
smetnusmo sve sa uma.
O, baš smo nagrabusili
jer od istočnog grijeha
uopće nema lijeka.

Kotrljam se neravnom kaldrmom

Kotrljam se neravnom kaldrmom
pogašenih čula, rastrganih
između tuposti i razuma
između pobjeda i poraza.
Ovaj tren predugo traje
i visi kao giljotina
iznad moje glave.

U hipu nestajem
iza zatvorenih vrata
poštu listam u grču
razbacujem je po stolu
i podu. Širom je sve.
A ja se prepuštam
šarenoj laži
magije. Iz crne kutije.

Ja znam, sreća prati hrabre.
Poznam ja smjernost i strast.
Ali bježim od dnevnog stresa
u svijet šaren, u kič i laž.

Iz tog kola izlaza nema
tu se vječno vrtiš u krug.
Sve se svodi na poljupce i suze.
Na ponoć, podne, mir i na rat.
(poljupci i suze, blud i sram
ponoć i podne, noć i dan.)

23. 10. 2001.

****

Odjenut u radost
    sjajim dok
    prinosim ti žrtvu
Sebe
na oltar
     pun priviđenja
i u vihoru srebrnom
     na koljenima
podvlačim crtu:

Ne trebam svijet za sebe
ako u njemu ne budeš ti
nisu sve moje razumne kretnje,
al' prihvati me bez zadrške.

Magovi stiha, slike i zvuka
van vremena i prostora
primite me u odaje svoje
želim biti jedan od vas.

Djetinje težnje
raspršuju zvijezde,
a obrisi realnosti
gube na stvarnosti
te sladunjave priče
i molećive poglede
nadvisujem snagom
i ranjenom dušom.
Kuda sam to ušao
u ovim počecima stoljetnim
tko će me nositi na zaravan
i pričati o onima
dragim i prošlim stvarima
koje još kruže
sve duže i duže
oko moga uzglavlja.

26. 12. 2001.

****

K'o galeb sivi
pletem vijenac
iznad plavog vira
mojih nemira
kružeći nad nedaćama
što ih stvara ješka
ljubav zvana...

Tvrdoglavo nosim
sav taj ures
što priziva kraj
kao monotoni let
tu nesretnu viziju
pretvaram u poklič
u boj, još sam svoj!

I grme u meni trube
na posljednju bitku
dok niski grebeni
paraju mi nutrinu..

Srljam u mrak
prezirući strah
tako sablastan.
K'o galeb siv
krilima svojim
pletem vijenac
prepun sjetnih vinjeta.
K'o tužna nevjesta
suzom što tka
na razboju sjećanja.

I tražim tlo
tek mirni kutak
zelenu granu
ili golu stijenu
za trun predaha
za mrvu sna.

28. 05. 1998.

****

Htjeti te. Za tebe bdjeti.
Voljeti. Zvuči kao formalitet.
Ali je kvalitet. Ne mislim
na sebe. Bilje razgrćem. Nesađeno.
Dok proljetni prah topola. Svrbi do bola.
Neki nazvaše to alergija.
A ja to sve mijenjam. Za djevu.
Još nevoljenu. I neka mi izlije
riječ ili dvije. Makar grješni bili.
Bespredmetna razglabanja
bacaju me u histeriju akorda.
Ni Paganini to neće ponoviti.
Unikatna je moja bol. U zanosu...
Ostadoh gol. Ogoljele duše.
servirane na tracima jutarnjeg sunca.
Mogao sam to odgoditi. Barem do sutra.
A ništa se promijenilo ne bi.
Ali uštedio bih 24 sata.
I ne bih buncao,
iza zatvorenih vrata.

28. 08. 2000.

****

Do konca me svlada
unutrašnja vatra
šapće u meni
nestvarni ponoćni koncert.
Trabunjam u zagonetkama.
Ja sebe ovakvog ne znam.
Šiblje iznad vode giblje
neke nove melodije.
Kao da je ovdje ovoga časa
presađeno srce nekog
davno umrlog muzičara.
I oživje križ
koji ispunjava sva moja
unutrašnja nadanja.
Obasja me svjetlo
nekih novih izgaranja.
U glazbi, u stihu
svaka nova noć nudi priliku
za pobjeći od dnevnih
ispiranja. Tekućih i gorućih.
Plaćanja uz neshvaćanja.
Svima ispred i iza nas.

Pag, 28. 07. 1997.

Nije to bio dan

za one koji pate.
Pod pritiskom.
punog mjeseca.
I zašto ih svaka
neiskrenost u dubini
potresa. Zajedno.
Što je to dobro u meni.
Da l' šizofrenija?
Da, da dvostruko
u mojim ćelijama.
Vrši haranja.
Presvuče se ponekad.
Ta zmija iz košuljice.
Ipak ostaju stranputice.
Ponekad dobre
u opraštanju. Od zaborava.
Ili samo aluzije na
stare dane. Stare rane.
I zašto preskačem
ljudske vrline. Tražim
u manama duhove što
kriju. I ostatak žrtvovanja
neću ponijeti u grob...
Zar samom sebi.
Presuditi. A lud ne biti?!

Neodgodivost stalno se u meni pomiče.
Ja tražim rješenja kojih nema.
Jednostavnost i trajnost postojanja,
i zašto neke straši oprost od života.

Plod svaki kada sazrije
ili se pojede ako ne strune
dok kod nas postoji postupno starenje.
Niti brže niti sporije
od onog ritma koji tijelu paše
ili ne odgovara. Svejedno.

U svom ritmu lagano izgaramo.
Smisao života ne shvaćamo
čak ni onda kada
i životom to plaćamo.

29. 05. 1998.

****

Taj prizvuk što odnekud čuh.
Kao ćuk. Pa opet muk.
Nije sve niti u prisluškivanju.
Ne ljubi se do vječnosti...
Laže svatko. Voljeti te do groba.
Te retorike i bedastoće.
Sumnjive čistoće. Nisu u mojim
godinama ni spomena vrijedna.
O, spojene posude. Samo u
fizici. Za potrebe nauke.
Ali ljubav. Tu gube se
Bez izlike.
Bilo kakve sličnosti. Čežnja
truje naše nutrine.
Bez razlike.

29. 10. 1998.

****

Ubiti strast koju u sebi nosim.
To me progoni. Neću se smiriti
i poput posljednjeg vampira
neka mi se sva krv ispusti.
Dok Schubert stvara iza ponoći
posljednju svetu misu, izgubljen,
bolestan i od svih napušten
u grču, ali žena se odrekao nije....

Tako i moje erogene zone
Poput mijena vrtoglavih
Kroz ovozemaljski pakao
kroz ludilo me vode.

U ponore ženskih očiju
do njihovih duša nevjernih
što izazivaju uvijek i iznova
strasne lave i erupcije
koje mi noć na dvoje lome.
U krizi duha veličam pogibelj
izvikujući na sva usta
da nisam nijem, a besramne
hirove im opraštam. Kao dobar dan.

07. 07. 2001.

Priča starog gusara

«Ne pustih kušnju iz malog mozga
zategnuh tetive upregnuvši ih u jedra
i stigoh na mjesta iz mojih sanja.
Čuj! Iskreno srce ne priznaje prepreke
niti protraćeno vrijeme u nekom baru
priznajem sreću kao element
i prkosnom voljom rušim barijere,
a veselošću i lucidnim potezom
ti mašem kao protezom
što zaradih ja, gusar stari,
na Antilima u havariji
starog jedrenjaka što razbi se o hridi
i prosut leži na pješčanom sprudu
i žali što ljubav ne uzvrati voljenoj ženi.»

Slušam dalje, a on
prepun ruma nešto gunđa .
Glas mu kao grom.
«Sviknuo sam odlazit.
I nikuda ne dolazit.
A grmove tuge
i oguljene duge
njoj sam darivao.
U meni ostade još srce
darežljivo, ali neotkriveno,
u meni još leži ljubav

koju nitko shvatio ne bi.
Okrenuo sam bez pozdrava leđa
kod oproštaja zaljubljenoj ženi,
a njena me suza prati i danas
preko svih oceana i mora,
a njen pogled još i danas
bistra jutra
i noći bez zvijezda
zaljubljeno gleda
mene mornara,
staroga gusara.»

31. 01. 2000.

Prava ljubav

Rekoh davno
nije teško voljeti
tebe sa vrlinama.
Ali poželjeti te
dok srdžba iz tebe vrije
gledati te u oči
i ne poreći tvoje pravo
da ljutiš se na one
koji ti nažao čine...

U meni otpor se ne budi.
Sudim srcem, volim razumom
ne kajem se što naopak sam,
a tebe zarobih
ti dio si
bez kojeg mi ne ide.

Ne napusti,
ne ostavi,
shvati, utješi
podrži, ali ne važi
osjećaje svoje.

Prave ljubavi ipak postoje.

Bez razuma, ali iz srca

Samo će mi pjesma ostati.
S njom ću zori, zori lagati
varat sebe ali druge (zoru) ne.
Moja pjesma prepuna je nje.

Počelo je s predvečerja tihog
na kuće trijemu okupanog suncem
glas topao vjetar uhu nosi
bolne riječi o izgubljenoj sreći.

I rekoh sebi
pusti je na miru
njena pjesma je za drugog
ona drugom poklanja etidu.

Ali ne čuh razuma glas
ne odoljeh i na sav glas
nazvah je pticom iz rajskog vrta
odluka bez razuma, ali iz srca.

28. 10. 1998.

****

Zašto se ne budim
Kao jučer? Briga me ruši..
Otkud u trenu poput
Oblaka? Zatamni bol sreću.
Nisam za svijet bez suza
samo ako moje nisu.
Od tebe glas me satra
sve krenulo je naopako.
Nisam za kajanje. Tuđih
Grijeha. Ali moj grijeh.

29. 02. 2000.

****

U grču ostade smijeh. I planovi.
Nismo se razumjeli. U kratkim
Intervalima. Ne znam po koji put ona
Mene neće. I peče. Jutro
i veće k tebi me misli vuku
Na ivici sam snaga. Ne izvukoh pouku
da dobra djela su zlodjela
na mome tijelu i u mome duhu.

Ne mogu odstraniti tu misao
i nastaviti u drugom stilu.

30. 09. 1999.

Proljetni trenuci

Proljetni trenuci zauzdaše nas
uz potok tih i smreke drhtave.
Vlažne usne i pogledi sneni
spustiše nas u nestvarne trave.

Satovi sudbine kucaju povratak
i lome krila ljubavnih leptira
nijema usta i pogledi tužni
govore više od bezbroj riječi.

Te kratke al' slatke sate
pamtit ćemo i dalje draga
drugi su zajedno noći i dane,
ali od ljubavi nigdje niti traga.

Što vrijedi slava i moć
kad ne ljube poput nas?
Što donosi zlata sjaj
kada u duši nema raj?

01. 05. 1998.

Šapni...

Ne zaboravi...
Naivnost je opšivena porugom
plišom straha, poraza i tuge.
Zaskoči ona ponekad u hodu,
al' ja se brzo dočekam na noge.

I riče jad u svakome od nas
hrani se sama ta beštija u nama
od koje se pobjeći, pobjeći ne može
ako nemaš hrabrosti obraniti se sam.

Zato te molim...
Šapni, tiho mi kapni
na uho bar jednu notu vedru
biti ću ti jači, znat ću se vladati
sve fobije naše ja ću savladati.

Šapni, tiho mi kapni
na uho bar jednu notu vedru
biti ću jači i moći ću obuzdati
galop ovog života ja ću zauzdati.

*****

Zašto se uspoređuje
prošlo i buduće vrijeme
i lažemo sami sebe
da bolje se živjelo.
Ili se tako nama hoće.
Znanost. Medicina.
Gospodarstvo. “Klima”.
Samo u priči.
Mnogo se daje. I štuje.
Logično je provjeriti.
I uvjeriti. Koga?
Laž je danas. Trgovina. Unosna...
Obmana godi.
Što više znamo o znanostima
lakše nas se vodi.
Bez uzde. Mirno stado.
Ovaca. Za malo novaca.
Pokidanih svjetonazora.
Poslije dadžbina. Ostaše razbijanja.
Glavom o zid. Do sljedećeg
prvog u mjesecu. Bit ćeš u stresu.
Dan isplate. Nakon toga iste brige se vrate.

07. 12. 2018.

S mislima na...

Dođi i ne produbljuj mi čežnju
i ja sam živo biće osjećaja vrelih.
Nisam ljubavnica, ali znam voljeti,
a moje umrljano lice šminkom
i tamne crte ispod očiju
zbog neprospavanih noći
neće proći dok ležim sama
na mirisnim bijelim plahtama.

A sve što mi pišeš, tihim glasom zboriš
ništa bez pogleda ništa bez dodira
ne pomaže, s dušom se slažem
i vjerujem u tvoje riječi
samo srodne duše
one su bliske znam,
ali kako prelomiti ovaj dan
kako bez tebe leći, ustati,
i tek mišlju te grliti....

Ali kada utonem u san,
javiš se spontan, nasmijan
i ove noći bit ćeš uz mene
pričati mi tiho, uz žubor potoka
vrtjeti drage uspomene.
O, taj osjećaj bliskosti
opet ću tiho i mirno disati
za drugo te neću ništa pitati.

Ljubav i bura

ON

Dok mi glavu naslanjaš na rame
svi zakoni fizike se ruše
letim iako sam čvrsto uz tebe
osjećam opijenost s tla me diže.

Osuđuju i odbaciše me svi,
ali meni je važno što kažeš ti
tu oprez i kušnja sukobe se često
dok podsmijehe slutim, iza leđa
o raju ne snivam, već tebe gledam
a ti mi sudi ako te izdam.

ONA

Ne brini, uz tebe sam sva
no ponekad bijes uloviti zna
mogu li voljeti, a voljena ne biti
na što se to moja ljubav oslanja...
Ali ne trošim više prazne riječi
već tebi dušom prilazim sada
nisam nikom do sada to rekla,
ali s tobom kroz vjekove želim
zvjezdanu prašinu bosa gazit.

ONA I ON, refren

Pođimo sada mi u dvoje tamo
gdje svijet ne postoji
i nema vjera, boja i rasa
tek ovo što u srcu nosim
zamisli samo ti i uz tebe ja..
Kao sunce na usnulom moru..
Čistih i slobodnih duša
odletimo u beskraj gdje kraja nema
letimo kroz prostor i bez vremena...

I nitko nema ništa reći
dok pripijeni jedno na drugo
kao pastir i janje u oluji
što traže pećinu i odsjaj vatre....
Hoće li ta žrtva sreću donijeti
za naš isposnički hod...
Kada jedno uz drugo krenemo
i ljubavnoj buri predamo naš brod.

20. 11. 2018.

***

Zajubi se u nešto
nemir - u meni - kiša pada
staze su mračne, a ti daleko
tek odaje puste i nijeme usne.

Snovi su budni čekaju tebe,
a ja se strašin reći laku noć
bojin se tad ćeš od mene poć.

O, tek ću prošaptat volin te,
a vi anđeli bilih krila
mome dragom prenesite
kao žarko ja jubin ga.

I neka i on zatvori oči
duše na tren misao će spojit
bit ću tada najsritnija žena
to je jubav za sva vrimena.

Pojubci na staklu kad nema te
o, kako slade kao karamela
dajina ne smeta jer si mi sve.

Pantin dobro tvoje rići
kada si reka u nešto se zajubi
blistat ćeš ka rosa na listu

trčat po lažini bosih nogu
sićat se dodira pred zoru
i ositit ruke tople i meke

koje su sada tako daleke,
ali virujen u tebe, tvoja san
baš ka šta gledan noć i dan.

02. 03. 2019.

Tajna srca djevojačkog

Dođi, nemoj lutati
grijehe zaboravi
i oni će nestati
dođi i budi mi
kao suncu dan
ovij se oko mene
kao najljepši đerdan
koji ću nositi svaki dan...

I pusti ljubavi nek zavlada
sve tužne priče prestat će,
a svi tvoji strahovi nestat će
uz tebe srećo budit želim se.

Zbog ove ljubavi vrijedi umrijeti,
no prije toga na tron se popeti
o, slatki drhtaji u plava svitanja
i čuti šapat ti si mi jedina.

Ti... Moj... Jedini...

Preskočiti zid od ljudskog ne razuma
zajaši oblak crni od dnevnih tegoba
otkloni od sebe sve što život čini ružnim
razdjeli halje i imanje, ali ostani kraj mene
ti si mi miliji nego svi oni, što su tako fini
što nose carske halje, nakite skupe
ne dopusti svom umu, da prebire
i važe ljubav očima običnih smrtnika
nije dobro za nas čak je i pogibeljno
zato uzmi mi dušu, uzmi mi tijelo
koje plamti u prvom sutonu i bit ću ti
zvijezda vodilja izgubljenima na moru
bit ću putokaz toj našoj zabranjenoj ljubavi
i tiha vatra za tvoju i moju tajnu
duboko u našim srcima skrivenu...

Dok hlade se Schnee nockle

Nemoj reći kako si zaboravio
nježnost i mekoću prvih cica maca
baš na naš petak i početak.

Krevet još nedirnut, nedjelja prolazi,
a u mračni ugao namjerno
ostavila sam neupaljene sviće

Kuda to vodi put po vodi
kako si znao meni reći,
a sada bez poruke, ne shvaćam
dok hlade se Schnee nockle
poput mojih osjećaja u koje više
ne želim ni kap ruma dodati.

Obojeni svjetonazori kao lutkarska predstava
čas na smijeh, čas na plač tjeraju.
Nemam više pravih riječi
radije bih dosta toga odstranila.
O, kako se brzo zaboravlja ta prevrtljiva ljubav
olako obećana, uz drhtavi dodir maćuhica.

Više mi se ni čokolada ne jede
dok sva svjetla palim, duša u mraku
obučena ležim u krevetu
našminkana za taj trenutak istine
čekajući, a znam nećeš doći,
a pogled počiva u krošnji jablana.

03. 01. 2019.

Ti moj stjegonoša

Tražim te, u pahulji snijega
na potonulom brodu
među amforama punih vina
u mračnim rudnicima
gdje već davno ničeg nema.

Mislila sam te kupiti
srebrnim talirima,
hodočastila u samostan,
za tebe živog svijeću palila,
za tvoje zdravlje svoje bih dala.

Nisam se zbunila
na prvoj okuci pokleknula.
Gledam s čežnjom u pravcu tvom
lišena vlastitih stihova,
ali progovaram tvojima.

Rado bih se tebi približila
i neću mirovati dok te ne vidim.
Boli i čežnja u trenu će proći
znam taj tren će doći
kada ću s tobom spokoj naći.

Vidiš i sam čežnja je kao dan.
Sve je jasno, al ništa jasno nije
govorim kao svejedno mi je.
O, daj mi bar malo što ja tebi dajem
i prinesi tek dio žrtve na oltar taj.

Arboretum – Trsteno, 14. 04. 2019.

Snoviđenje

Taj užitak, kako objasniti
tišinu, mir, spokoj,
u jednu riječ staviti
gdje se nikada ne kasni
niti u krivo vrijeme dolazi
ne i dirnuto sve na svoje će doći.

A ja u omalenoj sobi
punoj starina, klimavog klavira
udišem nadolazeće ljeto
koje mi baš i ne treba.
Sjedeći na mjestu časnog domaćina
koji dugo već nije među živima
osjećam riječi koje nikad čuo nisam
kako nježno o travkama zbori,
o bilju i smilju i čudesnom raslinju
koje je svojom rukom davno posadio..

E... Da mi je ovdje korijen pustiti
i ništa više ružno ne izustiti
u ovo proljetno dopodne
dok gledam na stablu
neubrane plodove
limuna i gorke naranče.
Smješe se i vabe, nude oku radost
oprane proljetnim pljuskom,
a tijelu zdravlje nude.

I bijaše to jematva
osjećaja pokrih
u toploj stoljetnoj šumskoj tišini
dok pogledu godi Lopud u daljini
ostadoh malo zatečen
pa oko spustih na usnulo more.

Sve ovdje davno je stalo
i ništa osim kiše s neba
i granata s brda nije ovdje palo
tek željezna vrata, malo zahrđala
u kamenu usađena zaškripe,
razumijem ih, pričaju mi
o vremenima kojih davno nema.

A skriven među kamenjem
bučno i veselo Potok brblja
ovjenčan paprati i mahovinom
slatkasto buči, vuče na francuski,
promjenjiva ritma, to glazbalo
satkano od bisernih kapi
ponire, žuri svome moru
u smiraju...

To čudo prirode, slane i slatke vode
bez groba i grobišta bez lova i lovišta,
a parkom se širi miris ruže bez trnja
koja ljubomorno čuva spomen na pale
koji za Arboretum svoj život su dale.

Na taj dan sam točno prije 45 godina došao u Sarajevo na služenje vojnog roka! I do sada nikad nisam bio bliže Sarajevu...

13. 01. 2019.

****

Kakva je to ljubav
gdje i mrva za mene je spas
dok ti piješ iz čaše ljubav?

Meni za sreću dovoljna je kap.
Zašto je tako, molim te ne pitaj.

I boja crna za mene je žuto.
Budi moj put, prašnjav i kamen
sve ću za tebe podnijeti znaj,
čežnja je to, golemi brijeg,
ti moj stjegonoša, a ja tvoj stijeg.

Sjedinjeni u razdvojenosti

Iz iste čaše nismo pili
isto cvijeće mirisali
s istog mjesta nikad nismo
mi zalazak sunca, dušo, gledali.

Ali život ne pita
kakve te brige more
dok ja svoje vesele dane
provodim daleko od tebe.

Ti polako gledaš na zapad,
a moje oči raduju se suncu
ti u mom stihu, a ja u duši tvojoj,
o, kako se sudbina poigrala s nama.
Nismo to planirali i mirno smo živjeli
živote svoje, a sada gle, mogu bez tebe.

Tvoj spokojni duboki glas
znam nije ti lako sa mnom,
ali ne mogu pobjeći od nas
jer ti mi vraćaš vjeru u život
ti znaš odgoditi tren
kako srce ne bi tuga svladala
ti me tako dobro razumiješ
i za to te molim ostani
nije sve i uvijek vrijedno
što je od bisera i dukata!

Arboretum, 16. 04. 2019.

Jozin čaj...

Eukaliptus čist,
naranča gorka
i limunov list...
ružmarin iz vrta,
menta pokraj puta
i vrijeska miris
u kuhinji diši...

I to sve skupa
bez recepta i lupa
stopi se u čaj
i tijelo mi umiri...

O, kako to čini
za nas dobri Bog
poklanja dobrotu
u prirodnom obliku,
a ti u miru i spokoju
gušťaš život
taj jedan i jedini...!

01. 03. 2001.

****

Mi-mi-misterija
bila i ostala
ne stvar nudila
u ponor vodila
mliječnom stazom
mene prosula
bila i ostala
mi-mi-misterija.

Dan i noć
trijezan i pijan
zbog tebe glavu
ja razbijam.

Ujutro i u ponoć
hoću si pomoć,
ali mi ti
kroz snove gaziš.

Ni ciganka, ni vračara,
ali uvijek si mi plaćala
nemirom i svemirom
ti moja mi - miste-
misteri –
misterija.

08. 02. 2001.

On o meni

Kad osjeti muškosti zov
čulica vrisnu u svome duhu
i on poželi krotitelj biti
žena svih boja i rasa.

Život mu nudi rješenja,
a se on ne želi mijenjati
i nastavlja lagano propadati.

On ne zagleda u njihove
sunčane pjege,
ne bole ga vlasi raznih nijansi.
On traži oči i svjetleće signale
stišće u rukama obilne zamamne
i grdno se vara kad pomisli
on je u pravu.

Kako se samo obvijaju
uz njegovo tijelo privijaju
sneni izraz ne odaje
njihovu stvarnu želju.

On ne uspijeva njima objasniti
što u stvari politika znači,
a one sve svode na jedno
što je u krevetu vrijedno.

A on (krotitelj)
manirom cirkuskog klauna
bez podlosti i dvosmislenosti
pruža im kao na dlanu
jasna svanuća
i trenutak tek u očima
gasi bijes.

Jer žene su kofer
pun «crnih udovica»
i tek poneka leptirica.

01. 10. 1998.

Laku ti želim noć

Kad te pritisne tišina
na prsima
iza napornog dana,
a do tebe ne dopire zvuk
sirene što nestaje u daljini.
Što činiti?
Kroz ranjenu, raspparanu noć
opet bivaš san.

Dok tišinu razbijaju otkucaji srca
moja ponoćna razmišljanja
bježe tebi pod plavo ruho.

Darivajuć' nježnost i umilni dah
nestašnu gestu i poneku toplu riječ.
Dosta za noćas. Mir tebi.
Laku ti želim noć.

08. 09. 1998.

Reći ili ne reći

Veleumni su nas kljukali
i milion puta se obrukali
zbog raspojasanih suočavanja
kada bi izbacili recital
ili krivo otpjevali citat
i bez srama opstali.

Poniknuli su nam
u zjenicu oka
i ushit rasplamsali
koji se očituje
na ivici usne
naslada s okusom
gorčine
kad krenemo
a ne bi smjeli reći
ili ne reći.

Vijuge u glavi
mnoge stvari
postave na pravo mjesto
dok tumač iznutra savjetuje
(ponekad krivo) reci ili ne reci.
Ponekad šalama modeliramo
u neskladu s vanjštinom
i slike zabliješte
a mi okupirani i opterećeni
što može pogoditi nas
i treba li reći...
ili ne reći.

31. 08. 1997.

Rukohvat

Zašto se rado rukujemo
i što skrivamo u stisku čvrstome?
Da li mislimo tog trena pozitivno
ili sve činimo da ritual potpun bude?

Mnoga draga bića raskriljenih ruku
u zagrljaj hrle, srca snažno tuku,
i mi tog trena čvrsto stežemo ruku.
Sjećanje na prošlost tad nas preplavi.
Povratimo se u krajeve davne i sretne
gdje ljubavi i prijateljstva bila su prava.
Gdje nosio sam stare hlače,
ali nije bilo crvenila niti srama.

A onda poslije 24 godine...

Bez dodira, strah.

Gledam danas Čovjek
nije to onaj isti iz 97.
Vidio sam svašta, ali ovo boli
dok strah odražava nemir u očima.

Ulica više nije glasna
stadion je prazna betonska rupa.
Bolnica tek za one koji nisu bitni
promašaj, neznanje, isprike, kažnjavanje...

Obični oni znaju što će sa rukama
i oni drugi koji su na mukama
učeni da li su baš u svemu
I što služe izvješene diplome u uredu...?

Neuki guta dramatiku i patetiku
u birtijama muk i praznina,
a kazalištima vlada miris ustajalosti.
Na tržnici tek dižemo ruku u vis
sve iz pristojne udaljenosti.
E, Bože što to snađe nas...
Tek s vjetrom se rukujemo, no
biramo dezinfekciju i pogodni čas...

26. 08. 2001.

***

Šalju li oči tvoje još
molećivi pogled
na onu stranu ceste
gdje zadnji put te sretoh?
Poželi ti misao
makar još koji put
tijelo tijelom tu topliti
dok stud spušta se niz put.

O, pa i nije crna prerija
tvojih shvaćanja.
O, zašto ne spriječiš erupciju
svojih emocija?
Kud smo mi to pošli
dok ti nudim kao gošći
izlaz iz pličine
tvoje svakodnevice?

Miris bora uz
svježinu mora
ovaj puta
nemoj odbiti.

Neću ti skidati zvijezde
i pričati priče dječje.
O, lakše se u moru utopiti
nego nebom loviti
za Tebe mjesec pun.

Niti meni nije svejedno
nemoj srcu braniti
ako ikad kaniš
na prozor mi zakucati.

18. 08. 2005.

Tambura i Tuca

Nebo se žari
plavi pa potamni,
a mi nemoćni
na vjetrometini.
Život nas ovaj
pomazi često
k'o maslačak zreli
vjetar proljetni...
I kao kapi
s ledenice
tope se
života stranice.

Ref: Ali prima i ti Tuca
kao jedno vi ste tijelo
jedno tijelo, jedna duša
od rođenja
do zadnjeg amena.

Pecao si piti znao
za trojicu ti svirao
prišao si uvijek svakom
svakom ti si sebe dao
svoju pjesmu ti si uvijek
rado nama poklanjao.
Nisi se dao dva puta zvati
Bog, tambure, Antun i Hrvati...

Ref: Tvoja prima i ti Tuca...
Ocvala je lipa, strnjaci su pusti
uvelo je cvijeće, med iz saće curi
ledenice vise, na vrbi kora puca,
a potoku i zeki svaki trag se briše...

Ref: Ali prima i ti Tuca
kao jedno vi ste tijelo
jedno tijelo, jedna duša
od rođenja... do zadnjeg amena.

Dragi moj Tuca, za neke ljude ne trebam izmišljati stihove, oni su napisani njihovim postojanjem... Neka Te dragi Bog još dugo poživi!

Od srca, Tvoj prijatelj Mišo

Molitva

Crvena iskra nek prsne
i neka dobro zbriše zlo.
Slobode dajte nama
bez patnji i stradanja.

Slavimo Božju djecu
u miru i radosti,
nekom drugom svemiru
ostavimo podlosti.

Misli bezbrižne nek počivaju
na dobro skrivenim mjestima
gdje pčele med spravljaju
ljetinu vječnim nam životima.

18. 06. 1998.

Proboj

U omeđenoj areni nevidljivih crta
ponekad se smiješimo, više nas je trta
od nekoga i nečega. Fobija iz hobija.
Dok ne osjetimo otpor. Od nikoga i svakoga.
Tad krećemo u proboj. Spremni za boj.
Strijeljamo očima. Izvlačimo noćima
sheme. Rješenja tražimo. Njih nema.
Vrtimo se u krugu. Vlastitog nemira.
Kroz nevidljive obruče odlazimo
i nesvjesno patimo ne želeći
obići osjećaj ugroženosti.
Tu nestaje motiva, umrtvljeni smo.
Rastapa se spremnost za okret.
A želja presahne I ništa se ne mijenja.

25. 08. 1997.

****

Strovalište zbilje kroz života spilje
bujicu lažnih, nedorečenih riječi.
Nesklad između tijela i duha
bila je oduvijek moja muka.

Misterije u meni krčile su
neke nerazjašnjive pute.
Tek poneka razbibriga
dokotrljala bi se pod skute.

Topla, sitna i pomalo neuljudna
sramežljivo ona se sklanja
i čini mjesto onom što ne valja.

Rasteže se u meni mekoća dodira
do konačnog odabira.
Prevrće osjećaje bezbroj puta,
a moj pravac uvijek je kriva ruta
koja luta i nestaje na suprotnoj strani.
Moji zahtjevi za povrat nisu
na pravu adresu odaslani.

25. 07. 2001.

****

Kada daješ nemoj biti sitna duša,
a kada ti uzimaju dodaj još
i neka ti ne bude žao
dodatni porez platiti
ionako će ti od svega uzimati.

Mi plaćamo dažbine
za neke tuđe jazbine
nama se udara namet
kakav smo naivan svijet.

Zato nije na odmet
ponekad učiniti preokret
i živjeti na državnim jaslama
kao u Ezopovim basnama.

Tad plaćati porez možemo
i cijelih 112 posto,
u stvarnosti
mi smo u prednosti
jer ni od čega dajemo previše.

24. 01. 2002.

****

Sokol da mi je biti,
gnijezdo da mi je sviti
u lijeskama što rastu uz
modru rijeku koja oplahuje
šljunak, šljunak tako bijeli.
Ne, ne srljam više
korak je lak
tlo ne osjećam,
u pogled i sluh
se pretvorih
u meni tek odjekuje
kameni zvuk.
Ovo je doba
kada se sve mijenja,
ovo je doba
promjena i mijena.
O, kako je lako
kada se pokreneš
i na jednu od četiri
strane svijeta kreneš.
Istok i zapad,
sjever i jug,
svugdje i nigdje
moj je duh.

Iz magle se diže
purpurna stijena
u vječnoj igri
svjetla i sjena.

A ponor i ravnica,
pusti rt i široki put
uz krik i šapat
sva moja su lica
prostranstvima prosuta
u drhtaju i spokoju
samozatajan dok napajam
misao udaljen od svih
moram
patnju i bol
do kraja trpjeti
Sleđen nek budem
u kapi vode
spržen nek budem
na smokvinom listu,
a odrazi krvavih sutona
nek još jednom zaplaču
u mojoj zjenici očnoj.

24. 04. 1999.

Naslućivanje

Kroz tišinu
poput čarobnog zvuka
često
dolepršа
toplina tvoga glasa
magična si privlačnost
iz svih mojih snova
osjećanja,
otisci prolaznosti,
kao vjetar su
što pokreće oblake
i kida ih na krpe,
mjesecu usprkos.

Još postoje dubine
izgubljene iluzije
kristalni odgovori
na nepostavljena pitanja
za moja buduća skitanja.

23. 03. 2001.

****

Života dah protutnjao je
raskrižjem mojih novih svitanja
smijeh se ponovno vratio
u moj dom.

Razloge vidim
Dok besano putujem
predajući svoje osjećaje
nevidljivim znacima
ljubavi
koju nazivaju
lijepim imenima
neizbrisivim dodirima
nesputanim žarom
opojnim mirisom prirode.

Taj čudesni osjećaj
u duši nikad, nikad
zatomiti ne mogu
tu dugu nevidljivih ljubavnih
vibracija
koje struje iz beskraja u ne stvar.

Budi i dalje moja glad
nezasitan poklon
jer tvoju prisutnost
moja duša
vječno želi.

14. 11. 2018.

Ružica crna

Ružica crna - kao iz snova
na skrivenom mjestu ona raste
bojom progovara - jezikom rastanka,
ali me ne vara znam što joj srce želi.
Baršun list u duši joj kist - u opoju ne stvara
mistikom miriše, sigurnost mi poljulja
dok preljeva se tamno crvenim sjajem.

E, da mi je znati uz koje je priče rasla
uz koju muziku noć ispraćala,
a dolazeće dane sretne i nasmijane
u svom stilu je osvojila.

Pod kojim suncem se njihala,
s kojom rosom latice umivala.
O, kako prkosi bojom nemira
nisi za herbarij niti za srce moje
tek u duši priča se slaže
lažemo se onako u prolazu
svejedno mi je što nismo zajedno
... No kad zatamni, pred očima se javi
crna ružica krvavo crnih latica.

Dragoj Ana-Mariji za sjećanje!!
Od srca...
Mišo

19. 03. 2007.

Za neku drugu... pjesmu

Tebi bih srce prosuo pod noge
Ti si uvijek bila ono “nešto“.
Ali Bog me kazni i nema riječi,
objašnjenja kuda taj put vodi.
Ma.....
Promisli što to ljubav daje
i izbaci pohlepu iz sebe.
Pozabavi se oko tvojih tajni
što ih mota ova luda glava I.

Bez olovke i papira se rodih
i od tvojih riječi skoro izgorjeh..
Frustracije sad u osami liječim
kao uznik tankom žicom vezan
I.....
Poigra se još u meni dijete
koje nema ni sela ni grada.
Inkvizitor strog sam i pravedan
neću priznati zašto mučim tijelo.

Duša mi je kao stvar s «buvljaka»
Prodaje se za jeftine pare.
Život me štedi kao brod u buri.
On ne priznaje obmane i varke....
Pa.....
Sve je od jučer zastarjelo
stvarnost stvarna u snu duboku
samo ja si to mogu priuštiti
zbog osmijeha glavu izgubiti.

Ne, nisam popustio, ali nije ni ona.
Poput cvijeta venem kog korovi guše .
Nisam se dao, ali me slomilo
i kao vjetar prašinu s tla me podiglo
saznanje koje vodi... Nekud bez razuma.
Ali godi nježnost poklanjati.
O, da li ona zna da i ja postojim?

20. 09. 2006.

Dopodnevna razmišljanja

U dodiru svakom
krepku ljubav slutim
i ne štedim za tebe
ni osmijeha ni suza.

Dobro je to tako
što ti o tom sudiš
jučer bijaše dobro,
al' bolje će doći.

U dvoje je je lakše
kada se poštuju
al zna budućnost biti
jedna varka slatka.

A ta nova staza
bit će vijenac sretni,
no ti se unazad
nikad ne okreći

i ne daj tuzi
tvome srcu blizu,
a bijes i inat
anđele obiđi.

Prostodušan oduvijek sam bio,
a kad te vidim prođe svaka mržnja.
Novu zvijezdu za tebe stvorit ću
i nazvati je ja imenom tvojim.

Bol u klupko niz brijeg gurnut,
a obmana će pobjeći sama
od uspomena neće boljeti glava
ako sutra budeš ti ostala sama.

10. 12. 2019.

Ajmo fajront je...

Prolit će se blatnim sokakom
baš kao zlato kada ga tope
raspojasanost duše koju svi guše
moram odvesti na mjesto gdje sam rastao...

Kutiju recitala bez imalo zala
još uvijek držim pod jezikom svojim
dat ću je prosjaku, trgovkinji maloj
i staroj piljarici što sitne pare broji...

Razdora u birtiji zbog prsate konobarice
uvijek je bilo u tom saboru narodnom
pljuske su padale stranke se podbadale,
ali sve se završi u pol noći ...
Ajmo fajront je
skupe riječi što sve ide u rusku salatu
i kako te muljaju u tvom fahu
davno sam prihvatio kao dio dana
kada ne znaš što bi tada...

Jeftino odijelo nije zbog škrtosti
više mi dođe kao navika
i tako prođe godina, pa druga,
a kada se okreneš
više ih pobrojati ne možeš...

****

Obrve od džema, e, nešto klisko i slatko
jako je nezgodno za gledati i timariti

kao rakove kliješte laprdaju u prazno
usta moja šapću, nipošto i nikad vaš
teško je kad zbog majčinih skuta
ostaješ nedorečen i na pola puta se izgubiš...

29. 12. 2007.

Nama muškarcima?!?

Spremaju nas uvijek za nešto drugo.
Tuđe ruke nas oblače
našim mislima vedre i oblače
i pištolj umjesto nas povlače
od toga netko će umrijeti
i zveckaju srebrnim škudama
dok stoje pred kamenim vratima
uz škripu otvaraju gospoda dvore
atakiraju na našu podsvijest,
a mi kao hipnotizirani u cirkusu
ispijamo i šolje pune praznine
i tek na lici osjećamo promjene
dok kroz glavu u hipu prolete
neke lude misli
u kojima žene postaju
nadnaravne veličine
kao rukom metnute
u naš skučeni svijet.

Na golim granama ovih zimskih dana
ogleda se neka čudna pantomima
iz koje čitamo bezbroj stvari
kada nam tijelo ritam ne kvari
tek duh kao u bunilu sugestivnom
nam otvara neka davna poglavlja
zbog žene ili žena. Svejedno,
sve odlazi cestama bez temelja
i pomiješaju se tek
privatni i javni
usijani i hladni
naš život svakidašnji.

I definitivno pravo svakog muškarca
sam sebi mora odrediti aršin
po kojem će mjeriti uspon i pad
između prve i posljednje želje.
Ali.... Moramo paziti...
Kad barbarstvo prestaje
i postane religija,
a osjećaj realnosti se osuši
kao drvo u obruču
i tada moral postaje
tek suvisla misao
i svakodnevnicu pretvara
u kupleraj i tamni bar.

To je pokazala povijesna pratilja
iza slavnih muških krvavih nedjela
koliko stoji nesmotrenosti i gluposti
nas ljudi jer to je izvor nepresušnog vrela.

U toj vrtešci smo svi
sirotani i ruski knezovi
kukavice k'o i hrabri
u toj vreći bez želje
ma napraviti barem mali
pomak prema gore
da svima bude bolje,
sve pretvaramo u
fiktivnu točku
i kao sva većina
mi se borimo sa spontanošću,
a kreacija tek je dašak
u univerzumu....
E, tu smo mi muškarci
kao kod kuće...
Kad se kroz svemir prosipamo...

Osijek, 05. 06. 2021.

Jedan obični dan

O... Oči smeđe miruju,
al' bljesak mistike pobježe
dok kose u drhtaju miluju
dugoljasto milo lice.

Vidovit nisam, al' čitam misli
prateći pomno te slikovnice
skrivene u tvojim mislima.
O, da, al' ne razumjeh baš sve...

E... baš izabrasmo mjesto
tiho, za priču stvoreno,
a do jučer znali nismo
tko smo i je l' postojimo...

Znaš, pažljiv si slušatelj
i prihvaćaš priču
o tom našem hramu življenja
prečesto ugašenih svjetala...

A taj tvoj broj jedinstveni
vezan uz dan rođenja
zajedno isti dan, isti mjesec,
tebi prvi plač, a meni gorka iskušenja...

Pitaš me pogledom nijemim
dok osjećam u zraku ti bilo,
e, ne znaš ti moja putovanja
tako samotna, željna njega...

A ti kratki treni sa tobom
vrate me tamo, ne želim reći
dok stišavaš glas i dalje si
kao slika na životnoj sceni...

Srce kuca sve češće u prazno
propupa na tren proljeće
pa se sve u jesen vrati.
No, dobro to je tren moje slabosti...

A srodnost i ti mili okovi
što ih poezija zovu
nije to uteg u tijelu
već sretni obrisi lijepih riječi...

Gle, sad između tijela i duha
dogodiše se čudna previranja,
a ja ne mogu da si i za pravo
i biti neutralni sudac
jer netko u tebi te ubija
ne grubošću, ne ludošću
već iz davnih dana prošlost ta
koju ne možeš izbaciti van...

Pričaš tiho, smireno
u ritmu poljuljanog srca
nespretno vadiš cigaretu
i kažeš mi, to nek bude naša tajna...
zapalim samo vikendom
čak ni upaljač nemam...

Smijeh nije tvoja omiljena disciplina
previše tvojim lijepim licem sjete pliva.
No, za divno čudo
dogodi se obrat, ali ne rakov
i ti se par puta baš onako dječje nasmija...

A tvoj smirujući alt
baš mi godi, za slušanje
dok zanosno pričaš o prvoškolcima
i njihovim do bola iskrenim reakcijama...

I moram ti nešto reći
u današnjoj sferi nejasnoća
kad iza svakog ugla viri bjesnoća
ti budi što jesi, dragost i spontanost...

E, a u ruci se vrti napola ugašena cigareta...

Crna čokolada
smeđe oči
i večernji zvon
što Tvrđom plovi
vrati mi na tren
nezaboravne sate
iz moje mladosti
baš kakva danas si ti
i nije tu konac, kraj
nije vrijeme za plakanje
zapamti najljepše rime
zbore ti šutnjom
dodirom blagim
i pogledom sjajnim...

Dragoj Heleni...za spomen!!
Od srca...
Mišo

Točno prije jedanaest godina

Sakrilo se sunce iza zvijezda
molilo za onog čega nema
kroz to trnje i to drače
teško čovjek tu se snađe.

Okrutan je život ovaj
češće pogan nego dobar,
al' pravilo jedino je znaj
ljubav iz srca uvijek daj.

Ref:
Nađi spas u ljubavi,
a sve drugo zaboravi.
Okrenut će se svijet
i život će ti biti
opet, opet lijep.

Ne gubi razum
dok blato gaziš.
Za milost ne moli
kroz život se bori...i...

Ref:
Nađi spas u ljubavi,
a sve drugo zaboravi.
Okrenut će se svijet
i život će ti biti
opet, opet lijep.

Ovo je poglavlje posebno
i hvala vam dragi prijatelji
što ste svojim glazbalima
a napose svojim glasom
obukli u svečano ruho
moje stihove...
od srca...

vaš Mijo-Mišo

22. 05. 2001.

Franko Fačini

“Uz sviranje i komponiranje, volim male orgulje velikih majstora i dobro pivo.”

A ljeti kad noć krene, evo me na Prosika plaži...

Sve je taman.

Nema istina ni laži...

Sve prstom se pokaže, a i dokaže da je život tek igra skrivača, a sve što ode to se više ne vraća...

Zato sinko koristi život...

I ne igraj na kartu koja ne dobiva...

***

Ne psujte me! Pao sam već dosta nisko
možda sam i sam tako htio.
A što osta? Grijeh i tegoba
i plakanje u noćno gluvo doba.

Ne žalite me! Ipak još smognem ponosa
skupiti u ovim grudima što praštaju i vole.
Zašto tužni pogledi? Ovako nije išlo dalje.
Svanut će i meni jednom neka bolja zora.

Ne praštajte mi! To prihvatiti neću.
Otiđite dalje od mene, ja priznajem zakon drugi.
Tko će mi suditi? Zar Vi? Sto puta od mene gori.
Utjehe možda se i nađe, ali poštenja...

Hrvoje Jugović

To je Hrvoje, povučen i skroman, svira na Hammerklavieru na kojom je i Mozart svirao...

Kada glazbu predaje i kada je uz klavir, zanese se i tu je svoj na svom...

Prošetao je po svijetu, fortepiano i on. Vidjeli su ga mnogi, ali se najbolje osjeća kada je u Beču, Varaždinu, Zagrebu jer... Tada je stvarno kod kuće... Neka tako i ostane...

Mjesec na stazi žuti

Mjesec na stazi se žuti
baš stoji na jednom mjestu
očekuje posljednjeg putnika.
Zna me dobro opet ću tuda proći
neupitno je, davno je iza ponoći.

Nisam otkrio sebe
ni u jednoj od svih priča
oplemenjen bijah samo
vlastitim nebulozama
kroz garava svanuća...

Iz birtije obraćen
i duhovno smiren
prelazim granicu,
posljednju stanicu
što toči vinski dah.
Bijah i postat ću prah
uz uzdah i jetki žal
što ne shvatih života čar...

Edin Karamazov

Muzika je muzika reći će on, Karamazov,
dok plovi svojim obzorom.
A u učenju je tajna, kada ulažeš u sebe,
oslobodiš se svih slabosti i straha... Ostaje u duši pozitiva...
Zaljubih se u taj instrument sa prastarih slika,
od tada me prati baš kao vjerna žena svoga ratnika...
U mislima plovim uz rijeku do dalekih ušća, ona mu je
inspiracija, nadahnuće, naprosto potreba i ljubav...
A kada upletem prste u žice lutnje tada nestaju strahovi
i zle slutnje.
Rastope se sve boje i spoje kontinenti, a ja zaplovim...pa...
Lutnjom lutam, la, la la...
Laboratorij logike, lakoća labuda
Letim lijeno, liturgija lutnje
Ludovanje Latina, Ležernost lole
Lajtmotiv lukativan ljepljivost laka,
Lutnjom letim, lutnjom ludujem,
Lutnjom laganini, lutnju ljubim...

Ne nasilje nad ženama

Recital: Mijo Mišo Bijuklić

Kotač od Boga
vidljivoga i nevidljivoga
pokrenu eru čovječanstva,
ali kola se na ženi slomiše.
Osta tek puteljak mali
za naše majke, sestre, kćeri
pun patnje i slabašan
kao maslačak u polju
drhtav na povjetarcu
sačuvati – može li ga itko?

I vrijeme teče i prođe
od ljubavi do nesporazuma grubih
kao i u pustinji prepunoj sunca i žara
žena u živi pijesak propada.
Tek vapaj ostaje na našoj svijesti
i u zlatnom kavezu podlo i nisko im se prijeti
umjesto lijepim ta ljubav nasiljem se krijepi.

Svaka jutarnja kava suzom se hladi.
S imenom Boga na usni žena se brani.
I misli: Kod koga i gdje zaštitu naći?
Udarci od riječi i sirove kože
jednako stvaraju rane duboke .

Čim spomene se žena,
kod nasilnika mijenja se tema.
Razbacuju se lijepim gestama
dodvoravaju vlasti
jauk i bol do neba ne čuje se
kad se duša na tisuću dijelova rastače.
Tu zakon je klimav i u praksi se ne provodi.
Šakama, iza tankih zidova, pravda se kroji.
Silnik se nikoga ne boji.
Ženama se prijeti dok nevino podižu ruke:
„Šuti. Ne govori. Boj se sela, ljudi i bruke!“
Mnogi kukavički okreću glavu.
Podržavajući tako
taj zakon iznad zakona.
Koji ženu tretira kao privatnu svojinu...
Nematerijalnu baštinu.
Svima su na sramotu
suze gorčine a i poraza
što ih žene gutaju bez glasa
dok košmar ih trese
od uvreda i poniženja,
ali treba reći bez pardona
bez sveca i bez blagdana
taj zakon bez zakona.
Našom šutnjom se blagoslovi.
Svjesni smo, ali savjesni nismo.
A mi smo kao Božja djeca?!
Zar doista to i jesmo?

01. 02. 2000.

Mario Zbiljski - Zbiljo

Mamurluk bez mamurluka, da, to će vam on priuštiti.

Jutrom baš kada ne želite svanuće jer Zbiljo i njegov prim su puno više od muzike. E, tu se prepliću zvuci klasike i panonske mistike...

A Ti izaberi koji stil ti je draži i ništa ne kaži, samo se opusti... Opusti se i odjednom nestanu sve zemaljske laži...

Piti ili ne piti - ne to nije pitanje već koliko dugo ćeš ostati svoj uz njegovu glazbu, bio to čardaš, romanca ili lagani bećarac...

E, tu novac ne igra ulogu jer ne kupuje se Zbiljo ni srebrom ni grubom gestom... On je naprosto svoj...

Priznajem vrijeme

Zrelo vrijeme – muževno doba
teče. U meni
i oko mene.
Ne tište me godine.
(Ljudi valjaju gluposti.)
Da l' zaista dvije bore
mogu pomutiti radost
što poklanjaš meni?

Priznajem vrijeme.
Priznajem i to da krati se dah.
I da negdje postoji otvorena knjiga
s urezanim mojim imenom.

Ali i tada duh je mlad,
zrela je misao.
Svega sam svjestan
i ne plaši me kraj.

Koga molit'? I zašto izmolit'?
Besmrtnost? Smrt trebamo tek
da dušama otvorimo
put u vječnost.

Matko Dišipulo

Ogorčeni i nije im do života
ljuti na jutra i što ih bude.
Napušteni odavno su od svih
prevareni, praznih stomaka
kukavički nazdravljaju, ali kome?
Tihi ne znaju što se dešava
zemlja plače dok je gaze,
oči im mutne, sve je u neredu...

A onda dođe on, Matko moj
i sve ih gitarom razbuca,
u trenu se zaboravi, žena i kuća
i odjednom gle, život opet je lijep...

E, moj gosparu

Imali smo samo dvije ruke
gole i prepune ponosa i bola.
Za sve smo se sami izborili,
e, moj gosparu, brzo se zaboravi...

Tvrda je u nas riječ i vjera
cejad s kamena ne plaši delumbija,
a ova nota nek vam je kjara
i loza i grozdje nama pripada.

Nijesmo hodili pred tuđe dvore
iz tmice do istine dugo treba
uz naše pjesme, bale, balamo
i na svom jaziku boga molimo.

i uvijeke ćemo gosparu gušťati
menestru i brodet iz naše teće
dunkve, ti sve samo skontaj
pa nek se vidi 'ko je kom dužan.
Mi ćemo naš dug platiti
i sve tvoje tebi vratiti.
E... Onda se lijepo
ti nas largaj
duga nema više,
no s tobom gosparu
zaboravi...
Nikad više...

Stari jezik Dubrovnika...
cejad - ljudi; delumbija - kišno vrijeme; tmica - mrak; jazik - jezik;
balati - plesati; dunkve -dakle; largati - okaniti; skontati - izračunati

Petar Čulić

Gitara i Petar, kao list i vjetar, zajedno i klasika i romantika, svugdje ga ima, a on svira i zaljubljenim dušama ne da mira. Da, da to baš i treba jer bez muzike, Petre moj, bili bismo baš kao i Tvoje more bez soli, ali na svu sreću imao i more Tebe i gitaru koja te sluša i koju voliš... Dok s njom po svijetu brodiš...

Jutra i smiraji

Dan i noć tako obični.
Uvijek iznova fasciniraju -
kako redovito liježu
i na vrijeme ustaju.

Očaravaju me jutra kristalna
dok pogled klizi preko mora
poput ulja. U njegovoj bistrini
smirim se prateći podvodni svijet
algi i školjki u zajedničkom iščekivanju
plime koja život uznemiri.

A tek smirujuće nijanse sivo plave
dok predvečerje u noć tone!
Misli mi plutaju u smiraju
preko namreškanih valova
u beskraj.

Jutro i predvečerje se ne sreću.
I na svu sreću nek' tako i ostane
jer mogu uvijek iznova
uživati u osvitima
i smirajima
na mome školju
gdje ostavih dio mladosti
lijepe.

03. 07. 2012.

Zoran Jašek - Zoki

Moj Zoki pjeva i svira, sklada, komponira i producira. Osnovao je i vodio zborove prave pa vesele tamburaše, pisao za pjevače mnoge, bilo ga je na sceni u kazalištu... S Terezom Kesovijom po svijetu lutao... U dalekoj Australiji ga jako cijene, ali on dobrica, samozatajan, sva radost mu je u pjesmi. Poslušan da ne bi ni mrava zgazio i svojoj Zlatici cijeli život je vjeran ostao...

Divji i kameni školju moj dragi...

Nad nebom Paga
blaga svjetlost vlada
i oboja dane
mladosti davne.

Sjetih se priča
i zora ranih
svih tamnih noći
što san taj znači...

Tad moć i razum
nestaju, blijede,
a snovi tad
svoju igru slijede.

Uzdah se sluti
i nemiru tami
tvoja stvarnost
san je na javi.

Ref:
Tada pođem s milim Bogom
i zaplovim modrom vodom
u nepovrat i beskraj plavi
ovoj duši svijet je mali,
al' zaboravit tebe neću,
divji i kameni školju mi dragi....

14. 04. 2022.

Josip Čenić

E, moj dobri Jozo! Htio sam Ti napisati nešto posebno za Tvoju dobrotu i naše prijateljstvo... Ali gle, Ti si o sebi napisao ama baš sve...

Volim te, maslino,
i uvijek kada vraćam se
u vinski podrum kod Vinka,
stara majko, ja svraćam se.

Rasvijetljen brod
u neke male ure.
Pusti me, majko,
još mi je do avanture...

Bez tebe bodulice
bol bolujem, pomozi mi.
O, djevojko sa otoka
za povratak sam spreman.

A tebi, Dubrovniče moj,
za sve si bio prevelik broj
tek jedna je Hrvatska.
E, to je ljubav prisna i bratska...

Kada su zaspale rose,
majkama u Gradišću
moje srce zna, što je molitva,
molitva svetom Pavlu apostolu...

A na Stradunu,
nema ništa nova
i ne sanjaj me,
ali pjesma o Trstenom
u meni je budna...

No što ću, da l' možda njoj
samo prijatelj ja ostat ću,
a za nju to bijaše tek
šesna šala, papar mala, al' je draga.

Za prijateljsku pjesničku družinu iz Koljnofa

prijateljima pjesnicima i njihovom domaćinu Franji Pajeriću

Vijenac pjesnik od riječi plete
visoko u oblacima i kroz gustu maglu
on je usamljen i goli patnik,
al' na njega možeš nasloniti glavu.

Dok spušta se u dvore
zatamnjene i bez vrata,
on širom otvara oči,
ne plaši se umnog mraka.

Krvari iz zjenica svojih
riječ kao pjenu vihor mu nosi.
Stenje, al' glava je gore,
pjesnik nikad dušom ne klone.

Sapet u svoje rime,
a i život mu podmeće nogu,
ipak, on ne prodaje pjesmu,
taj zavjet dao je Bogu.

Ratnik je s perom u ruci,
razbojnik golubljeg srca
ovjenčan vladar, ali bez vlasti
divota riječi prepunih strasti

Suzama on istinu piše,
sve nepravde potezom briše
uzalud i krv i kletve,
pjesnik je Božje dijete.

Tužbe su im ko cvijet u kamenu,
on nosi svijet na ramenu
bez žala i jadikovke
nema suze, nema psovke.

On pruža, širi ruke
pjesmom grli sve ljude
od istine i rime
ravan mu nitko nije.

Zar ne
pjesnička družino iz Koljnofa?

I onom koji se mača ne laća
pero mu istinu ljubi.

Igor Paro

Renesansa kad pokuca na umorno oko, pospanost nestane za čas, a duša se ozari, i pokrene onu dobru stranu gdje glazba gospodari, ali pravedno, bez prijetnji i prsta dignutog u vis...

Tad vanjska ljepota i stas nestaju, a Igor s lutnjom zaplovi ljubičastim svodom, na tren gase se i mjesec i zvijezde, duša trepti, sve se pretvori u sluh, a u nama za tren zavlada dobri duh.....

E, moj Igore, tvoje lutnje i vihuele renesansa i barok, ta glazba...

Ona nepoznate svjetove otvara koje ne možeš zdravim razumom dirnuti, a ono čega nismo svjesni to je nježni zvuk tvojih instrumenata koji mržnju zatiru donoseći bar na tren

od svega zaborav...

17. 09. 2020.

Koji sreću ljubili nisu

Osvanulo je i meni
poslije svih tih tamnih noći
gledam sada na svijet
baš kao stari pjesnici
što gutahu stihove
od svoje rane mladosti...

Pokrih oči rukama
i sakrih se
od svih i svega,
te zapjevah glasno
ne bijaše mi sve jasno
u tom mraku
kao na filmskom platnu
što pršti od živih boja
ja upitah je strasno
O, djevojko da l' bila bi moja
znaj u tom crnilu sve je jasnije
i sve vidim kao u sunčevom sjaju...

Napajah se na samotnom ušću
i bojah se velikog grada
jer tamo je bezbroj izgubljenih duša
itko da l' ih sluša...

O, tako mi treba smiraj
i dok slušah fado
suze padahu kradom
zbog divnih riječi...
Toplih, neutješnih
i tako punih boli...
Ne razumjeh ništa,
ali duša, ona sluša
i prevodi
pa se molimo zajedno
tiho, baš najtiše
za sve one
koji sreću ljubili nisu...

26. 04. 2021.

Tomislav Fačini

Bavi se glazbom otkad za sebe zna... Nije istjeran iz fine obitelji. On tamo pripada.

Dirigira rado, ljudi kažu lako. E, je li baš uistinu tako...

Aranžira i previše, ponekad nešto i sklada...

A što je repertoar zahtjevniji s više radosti ga se prihvaća...

Voli pjevati, posebno u kuhinji, tada sve od ruke mu ide dok mirišu rime uz omiljene začine i travke...

Skuplja i izrađuje predmete razne koji se u ruci dobro drže i okoliš mu krase...

Skuplja i glineno posuđe, posebno ono vučedolsko mistično i moćno...

Mačke su mu posebno drage jer one s njim gospodare...

Istina, ne voli motorne kosilice, nema tu ritma, a i za štimanje nisu prikladne...

Voli zaploviti,
voli zaroniti
u mjesečev krug
nitko ga tako
vjerno ne prati
i toplo zagrli....
Bio je i ostao veliko dijete.
Jedno što zna, je to što neće...

11. 03. 2001.

Muzika

Tonovi kao vatreni ljubavnici
primiču se poput prijatelja draga.
Topli poput jutarnjeg kruha
u meni bude slatke srsi
i zračim tajanstvenim oblikom
zaboravljene slike djetinjstva.

Bruse se u meni tanani osjećaji
i kao topli poljubac na hladnom čelu
sive svodove moga života bistre.

Muzika – moja ljubav starija od povijesti.
Muzika – kao žena vjernija od sudbine.
Ona snaži sve radosti
s njom svaka bol mine.
Muzika kroz kralježnicu.
Na putu k mozgu.
Ne mogu i ne usudim se
pomaći.
Jedino preko granice snova
srce vuče
putevima nebeskih znamenja
tamo pronalazim sebe
u bestjelesnom stanju.
Glazba! Muzika!
Put moj prema vječnom miru.

11. 03. 2001.

Željko Nikolin - Želja

On i kada ne svira, svira! To je tako, ne možeš od toga pobjeći on - nebrušen dragulj. Ne, nije on muziku tražio, ona je njega pronašla, topli dom, mama Blaža, tata Pero, tako je počelo...

Onda Kićo, Škoro, Prva Liga, 2Cellos i još puno toga.

Samo u muzici, baš dobroga, on razigran, veliko dijete. Kada svira ili satima strpljivo novu muziku stvara, tada vrijeme staje, noć i dan on tada spaja. Želja - tako se odaziva, nikog ne proziva, direktan, a od svega najviše voli svoju obitelj i život slobodnog čovjeka...

Buć

Buć gdje smo to mi ?
kako je tvrda sadašnjica.
Buć, kud otploviše bijelo-plava jedra
i kome sada pušemo u njedra?
Buć, gdje su ironija i sarkazam
naših mladenačkih dana,
zar je sve zaista mrtvilo
u ubožnici svakidašnjeg stradanja?

Steže reuma, zubi požutjeli,
a u očima kapilare
popucale od stida
zbog suvišnih snoviđenja.
Ne, nema doviđenja
ni suvišnih htijenja.
Sve je otplovilo Dravom
i Dunavom pitaj Boga kud...

Buć, daj reci nešto,
neka ti ne bude teško.
Buć, „Bijela lađa“ ne plovi
sve je učmalo vegetiranje.
Buć, mi ostasmo na propuhu
zlih jezika sa svih strana
sadašnje vrijeme brojimo
terapijama i kontroliranim
uzimanjem lijekova
do isteka datuma
pa sve opet ispočetka.

30. 05. 2008.

Dario Cebić

Kada sklada nestaje i tko zna gdje pristane jer muzika kada se slaže, ne laže, izlazi iz duše, nepatvorena, iskrena...

E, moj Cebiću, i sam kažeš život je tvoj glazba, ostani u njoj. Ona je tvoja, a i ti si njen...

A od ozbiljne glazbe, do trend muzike, neka svatko izabere, baš to muzici daje širinu i prpošnost. E, tu nema granica... Veli mi Dario...

Dobro neka po Tvom bude i ostane.... Komponiraj i dalje svoje snove...

Teku noći kao protokoli

Teku noći kao protokoli,
sve je na svome mjestu,
no gubim u sebi
tlo pod nogama...
Ne... Nisam sišao s uma
kako se to kaže
gluma tu nije bitna
i sudbinu ne mijenja...

...Dok tvoj glas
kruži mislima,
boja kose
pred očima,
pratim ti pokret
kuda si krenula
nema kletve
s usne nijeme
tek blagoslov
uz ime ti vežem.

„Da l' s pravom viknu
zadnje tuge ove
Renate srcu rob
za sva vremena."

Tin Ujević

Dva lika,
a jedno ime
stoljećima kroči
nema pomoći
jer ti joj Tine
vrisnuo ime,
a eho u meni
i danas zvoni.

Matija Fortuna

Znam te, mali si bio, a već dobro si pjevao i svirao...

Onda sam te na neko vrijeme izgubio do dolaska u Beč gdje si duplu sreću tražio ili možda jednu puta dva... Zrinka i dirigentska palica...

Da, Matija mnogo puteva u životu ima, možeš pješke, jahati ili se voziti, a ono što je najvažnije za tebe kada silaziš u rupu s muzičarima, kako veliš, goru od rudnika... To je obveza i muka...

E, ali tu se glazba rađa, a poslije izlaziš sretan i osjećaš snagu pobjednika...

Znaj u životu ne možeš ništa učiniti sam, zato cijeni i poštuj druge, ali na kraju ipak tvoja treba biti zadnja...

Josip Grizbaher

E, tako nekako, glazba i film, to me povezalo s njim...
Onako skompali smo se na prvu bez velike pompe.
On, smiren, samozatajan, nema frke ni panike...
E, to vam je Grizbaher, zaljubljenik u muziku i kazalište!
Kaže za sebe ja sam optimist i kada fotkam suhi list.
Obitelj mi je sve jer uz njih prestaju tegobe i brige.
Volim svoj grad, nikuda ne odlazim, motiva u životu je mnogo...
Ali ja ih u svom okruženju nalazim slobodan i bez sile...
Pjevati, skladati, snimati i biti svoj na svom...
Lega iz Donjike...

Solkan, 21. 08. 2021.

Šutnje tren.... I ispraćaj nijem...

Nije se sunce sakrilo
tek je na tren zažmirilo
dok tvoj prah se prosuo
na zelenoj ledini.
O, kako lako
na nebo si pošao..

Suze, grop bez riječi
nije te taklo, ni vratilo
tek u mojoj primisli
soča je veselo žuborila
i svom moru
u zagrljaj žurila...

Polako, doći ću i ja,
ostalo puno je za reći.
Tvoje fotke, moje riječi
i šutnja uz vino
sve bit će isto,
a isto ništa biti neće!?

Zbogom za sada,
al' moram ti reći
duše naše
one su žive.
E... Do nekog novog susreta
tamo negdje, tamo gore,
ma tko će znati gdje...

Dragi moj Mirko! Puno snova je još ostalo nedosanjanih, puno fotografija nenaslikanih i puno riječi neizrečenih... Pratili smo se cijeli život, bili uvijek na istoj valnoj duljini, razumjeli se pogledima, eto, ali Ti ode bez zadnjeg pozdrava, bez ijedne riječi...

Da, umjesto Tebe Tvoja djela su govorila. Bio si priznat u Tvojoj deželi i na međunarodnoj fotografskoj sceni...

Tebe nema, ali ipak smo i dalje zajedno kroz naša djela...

Neka tako i ostane...

Tvoj Mišo

Silvija Butković

Đakovačka fotografkinja obogatila je sadržaj knjige svojim vizualnim izrazom. Ujedno je i pjesnikinja, a uz izdane knjige, vrsna je u stvaranju haigi - koje ujedinjuju haiku pjesmu i fotografiju. Zahvale Silviji na zabilježenim trenucima.

Bilješka o autoru

Mijo Bijuklić - Mišo vrsni je majstor dvije umjetnosti - poezije i glazbe. Ovaj pjesnik, tekstopisac i skladatelj danas živi i stvara u Beču često misleći na svoju rodnu Slavoniju i prijatelje. Svira bisernicu, mandolinu, gitaru, harmoniku i brač, a najdraži mu je instrument hrvatski jezik kojim stvara poetsko blago obuhvaćeno u četiri zbirke poezije. O svojim životnim vrijednostima progovara u pjesmama, a veliku podršku u radu dobiva od glazbenika i hrvatskih interpreta s kojima ostvaruje zajedničku suradnju.

